

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

באהבתה נשגה תמיד

ראיון חג עם הרב חיים
אידלס, על התמסרות
לתורה בדור הפתיל הקצר

הילולת סיפורי
הבעש"ט
פרויקט מיוחד

התורה חקוקה בלבך?
פרקי אבות, הרב משה שילת

הסוד במגירה
התוועדות

סיפור על אהבה וחושך
אילה פרינס

אנחנו לא רגילים.
גם המדינה שלנו לא
הרב שטיינזלץ

שואלים אותי מה קורה ברמלה...
הרב אריה הנדלר, ראש ישיבת ההסדר רמלה

תמיד חלמתם על
דירת גן
4 חדרים?
היום זה אפשרי!

**עכשיו כבר כולם מבינים
שלעוד חדר בבית אין תחליף**

הבנייה בעיצומה והגיע הזמן שאתם תרכשו את דירת
ההשקעות שלכם. במרחק חמש דקות מכביש שש, 35 דקות
לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לציבור הדתי,
כרמי גת היא הבחירה הנכונה עבורכם לנכס מניב, קבוצת
רכישה ליחידות דיור של שלושה,
ארבעה וחמישה חדרים ודירות-גן
החל מ-919,000 ש"ח.

באמונה
בזמן אמת קביל

לפרטים נוספים: **1700-500-555** bemuna.co.il

**אחרי הקורונה
מגיע לכם בית חדש**

Carmei Gat
קהילת כרמי-גת

המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ע"ש הרב יורם אברג'ל זצ"ל

פנימה

מגזין הנשים המוביל

חוגגות שבועות עם מגזין פנימה

כתבות מרגשות • טורים אישיים • מדורי חג • ועוד

למצטרפות השבוע -

קרם אנטי אייג'ינג של JEUNESSE (בשווי 250 ₪)
או ספרה החדש של מיכל פרץ

<<< במתנה * >>>

שדח!

*בהתחייבות לשנה

להצטרפות שלחו sms ל-055-9663035 או חפשו בגוגל 'מגזין פנימה'

"אצלנו לא צריך מזגן"

תתכוננו להיות ירושלמים!

הצטרפו לחיזוק שכונות צפון ירושלים
נווה יעקב, פסגת זאב, הגבעה הצרפתית
ותיהנו מקהילה צעירה, שליחות חברתית
והמון יתרונות שחוברו להם יחדיו

שלם
קהילה צעירה
בצפון ירושלים

המעטפת החמה
והתנומת
של ארגון "שעלים"

קרבה לאוניברסיטה
ומרחק הליכה
מהרכבת הקלה

עזרה במציאת דירה
ובהתאקלמות
בשכונה שתבחרו

סיוע במציאת מקום
עבודה מתאים

מלגת התנדבות
למתאימים על סך
10,000 ש"ח בשנה

30 שנה בלב העשייה החברתית

לתיאום סיור ולמפגש עם משפחות נוספות:
www.shaalim.org | 052-7018300 יאיר

להפתעת מתפללי בית הכנסת, הגביר לא קיבל עלייה, ואפילו לא רצה על כך! בסוף קריאת התורה, כולם נכנסו מאחורי אולם, כשלאחר שהגביר מכבד את הגביר בגיליו!

האם אתה נאמן?

על התפקיד שלנו, להיות הנאמנים של ה' בביתנו האישי. נהיה נאמנים, עד שניצוץ נשמת משה רבינו יוכל להתגלות אצלנו כראוי.

הגביר והרב

אתם יודעים, אחד הדברים שגורמים לנו לאבד את הנאמנות שלנו בבית, הוא הכעס. לפעמים ילד שחווה כעס משמעותי כלפיו, יכול חלילה לאבד את האמון שלו בבית להרבה מאוד שנים. האמת היא, שדווקא "ברוגז - רחם תזכור". דווקא כשעולה הרוגז, דע לך שמי שאתה עומד לרגוז עליו זקוק לרחמך יותר מאשר כל אחד.

מספרים על גביר אחד שהיה אדם מאוד תקיף. כל מי שהעז להמרות את פיו, חטף ממנו, עד שממש פחדו ממנו. בשלב מסוים, הוא עצמו כבר התחיל לסבול מהכעס והדורסנות שלו, אז הוא הלך אל רב העיירה, השיח את צערו, וביקש עצה להתמודדות עם הכעס. הרב לא ענה לו אף מילה. הוא רק עלעל בספרים שלו, פתח ספר וסגר ספר, עד שבסוף הוא יצא מהחדר בלי לומר כלום.

הגביר שלנו חיכה עד בוש, ובסוף יצא הביתה. אחר כך, הרב קרא לשמש הקהילה, ואמר לו שלא ייתן לאותו גביר עליה לתורה באותה שבת, למרות שתמיד הוא היה מקבל עליה חשובה. הרב הוסיף, שלא רק שלא יעלה אותו, אלא ייתן לו 'גלילה'. אמנם גלילה היא מצווה חשובה, אבל כיום רבים מתייחסים אליה ככיבוד שנועד לילדים. הגבאי כמובן נכנס ללחץ, ופחד שהגביר ינקום בו.

הלך הגבאי ואמר לאשתו שהם צריכים לארוז את החפצים ולעבור לעיירה אחרת. אבל "חכמת נשים בנתה ביתה". בהחלט, הרעיון להתייעץ עם בת הזוג הוא רעיון מבורך. אשת הגבאי יעצה לבעלה, שילך מראש אל הגביר ויאמר לו בכנות, שהרב הטיל עליו את המשימה הזאת, והוא לא יכול להתחמק ממנה. הגבאי קיבל את דברי אשתו, ובאמצע השבוע סיפר לגביר על התכנית. העשיר הודה לו, והרגיע אותו שיהיה בסדר.

להפתעת מתפללי בית הכנסת, הגביר לא קיבל עלייה, ואפילו לא הגיב על כך! בסוף קריאת התורה, כולם נכנסו ממש להלם, כששמעו שהגבאי מכבד את הגביר בגלילה! ההפתעה הלכה והתעצמה כשהגביר הלך בשקט ובשלווה, גלל את הספר, וחזר רגוע למקומו כשהוא מפטיר לכיוון הגבאי "ישר-כוח". האירוע המדהים הסתיים, וכעבור כמה ימים הרב והגביר נפגשו. הרב שיבח את הגביר: "כל הכבוד שלא כעסת, וקיבלת את ה'כיבוד' הזה בנעימות ובשלווה". הגביר חייך בשוכבות ואמר: "כבוד הרב, ידעתי שאני כעת בניסיון ולכן לא כעסתי...". הרב חייך חזרה ואמר: "הנה לך - זאת העצה שביקשת ממני. בכל פעם שיעלה אצלך הכעס, תזכור שאתה בניסיון. בכל התרחשות חדשה ומפתיעה, תדמיין את הגבאי שבא ומזהיר אותך מראש - צופים בך, ורוצים לראות אם תעמוד בניסיון".

חברים יקרים, אני מזמין אתכם ואותי לאמץ את התזכורת הזאת: "אני בניסיון!" ובעזרתה להתמודד עם אתגרי הכעס שהרבה פעמים הם אלו שמפרים את הנאמנות הביתית. שנזכה להינצל מהכעס, ומכל הדברים שפוגעים בתפקיד שלנו להיות נאמנים של ה' בכל ביתו. לחיים!

שלום חברים! הודו לה' כי טוב! איזו שמחה שמתקרב כבר חג השבועות, יום מתן תורה. אני מאחל לכולכם את הברכה החסידיה שנוהגים לברך לכבוד חג מתן תורה - תזכו לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות! המקור של נוסח הברכה הזאת, הוא אצל הרבי הרי"צ. אם תעצרו לרגע ותנסו להתבונן יותר לעומק במילים הללו, תוכלו לגלות עוד ועוד משמעויות נפלאות שטמונות באיחול הקצר הזה.

אתם יודעים, אחד הביטויים המיוחדים שנאמרו על משה רבינו, שמנהיג את העם בכל המהלך של מעמד הר סיני, זה "בכל ביתי נאמן הוא". נראה לי שהקב"ה אומר גם לכל אחד ואחד מאיתנו: "בכל ביתי נאמן הוא". הרי כל בית יהודי הוא ביתו של הקב"ה. כל אחד מאתנו, מי שהוא הורה, נחשב 'נאמן' של הקב"ה.

'הנאמן של המלך', הוא אחד שהמלך סומך עליו בעיניים עצומות. המלך מאמין בו שהוא ייצג אותו בשלמות, בכל עניין שיידרש ממנו. עד היום, כשיש עסק שנופל לפשיטת רגל, האדם שאותו ממנים לאחראי על הנכסים נקרא 'נאמן'.

לקראת שבועות, כדאי לנו לקבל את ההזמנה לראות את עצמנו במבט חדש. צריך להבין שהאמירה 'בכל ביתי נאמן הוא' שייכת גם לכל אחד מאיתנו. כל מי שהולך לקבל תורה בשבועות, הוא נאמן של הקב"ה. הנאמנות הזאת באה לידי ביטוי, בכך שנייצג את ה' באופן הכי ראוי בתוך הבית שלנו. כשיהודי נוטל ידיים לילדים שלו, או עסוק בהכנסת אורחים, ובוודאי כשהוא משקיע בכך שהקשר הזוגי שלו יהיה טוב ומתוקן, אז הוא נאמן ביתו של הקב"ה.

יש לנו זכות נפלאה, שהקב"ה אומר על הבית הפרטי שלנו שהוא גם הבית שלו. והזכות גדולה עוד יותר, שאנחנו השליחים הנאמנים של ה' לגלות את האור שלו בביתנו-ביתו. המחשבה הזאת מעניקה יוקרה לתפקידים היומיומיים שלנו. אתה כבר לא עוד אבא אחד, של איזו משפחה. כעת אתה הנאמן של ה', המייצג את האינטרסים שלו בתוך התא המשפחתי, שהוא נקרא בית ה'.

נוכחות, אהבה, מודעות, נאמנות

אתם יודעים חברים, כשרוצים להעמיק בדבר מסוים, אם מוצאים בו ראשי תיבות, יכולים לגלות עומקים נפלאים. ראשי התיבות של המילה 'נאמן' הם כך: נ' - נוכחות, א' - אהבה, מ' - מודעות, והנ' האחרונה - שוב נאמנות. המילה עצמה מרמזת על ארבע תחנות בדרך לפיתוח הנאמנות: 'נוכחות' משמעותה, להיות בבית בנוכחות מלאה. כאשר אתה בבית, תהיה בו עם כל המודעות ותשומת הלב.

השלב הבא הוא אהבה, לתת לאור האהבה של ה' לעבור דרכך, ולהעניק אותו במאור פנים לכל מי שסביבך. ואז מגיעה המודעות, שמשמעותה היא להיות ערני ומודע לכל סטואציה בבית, ולחשוב היטב מה הכי נכון עכשיו לומר ולעשות. וחוזרים לנאמנות, להימנע מללכת שולל אחרי דברים שמפתים אותך, כאילו הם חשובים וראויים, אבל בעצם גורמים לך להתנתק ולא להיות נאמן לתפקידך האמיתי. אם תחשוב טוב, תבין שאולי אתה עושה דברים שבאים לך בטוב, אבל לא מה שאתה באמת צריך להיות.

בהצלחה לכולנו חברים! שנזכה להפנים את הבשורה החגיגית

שבועות של שמחה שנים של בריאות

מכבי מאחלת לכל בית ישראל חג שבועות שמחה!

לשירותכם גם בחג

מוקד רופא תורן
ומוקדי רפואה דחופה

פריסה ארצית רחבה
בשעות הערב,
בסופי שבוע ובערבי חג

באפליקציית
מכבי

קבלת אבחון רפואי
על סמך אלפי
מקרים דומים

מכביRED
רפואה דחופה קרובה אליך

רשת רופאים
לרפואה דחופה
באפליקציית מכבי

לבירור השירותים ושעות הפעילות הניתנים במהלך חג השבועות
היכנסו לאפליקציה, לאתר מכבי או חייגו למוקד מכבי ללא הפסקה *3555

מכבי

קבוצת הבריאות הטובה בישראל

יש קופות חולים ויש מכבי *4535

מוגש כמידע לחברי מכבי

רחלי בראון

תספרו!

דמיינו אירוע חשוב מאוד, אירוע בקנה מידה אוניברסלי שמשנה את ההיסטוריה של כדור הארץ. החיים לפניו ואחריו לא יהיו אותו דבר. זה כל כך גדול ועצום, עד... שערך התקשורת שקיבל בלעדיות על סיקור האירוע, החליט לא להזכיר אותו!

מתן תורה הוא נקודת הזמן הגדולה ביותר בהיסטוריה. כמו שכותב רש"י על "יום ה-שישי" בבריאת העולם, שהקדוש ברוך הוא התנה את קיום כל מערכות הטבע בכך שישראל יקבלו עליהם תורה ביום השישי לחודש סיון. ואם לא יקבלו ישראל את התורה? יחזור העולם לתוהו ובוהו. דבר לא יוכל להתקיים. כך שהתורה איננה רק פתרון חידת משמעות הקיום, אלא עומדת בבסיס הקיום ממש, בלעדית אין קרקע ואין חמצן. אז איך יכול להיות שהתורה עצמה לא מזכירה את האירוע הזה כסיבת חג השבועות? ולמה שבועות הוא החג היחיד שאין לו תאריך מדויק בתורה, אלא כולו תלוי בסיום הספירה המוליכה אליו?

הרש"ר הירש מסביר שחג מתן תורה איננו מתייחס לעובדה של מתן התורה, אלא הוא חוגג את עשיית עצמנו ראויים לקבלת התורה. חג השבועות שונה מכל שאר החגים בכך שאינו קרוי על שם מצוות החג או אירוע שקרה בחג עצמו, אלא הוא קרוי "שבועות" – על שם הספירה המכילה ומובילה אליו.

התורה ניתנה לנו במעמד כל כך פלאי, מעבר למילים. הקדוש ברוך הוא נפגש איתנו באופן הכי קרוב שיכול להיות. שמענו וראינו את הקולות, את הלפידים ואת העשן. שור לא געה וציפור לא צייצה. שופר הולך וחזק. העולם עומד בדומיה. ה-כ-ל עוצמתי, ייחודי וחזק, נקודת שיא שאין כמוה! והשאלה הכי גדולה היא לא מה קורה, אלא האם אני מוכנה לזה? האם ספרתי את הימים והשבועות? גם אם לא באופן מעשי, פנימה, בלב, בנפש, האם בניתי בתוכי את הכלי? האם עשיתי דרך? צעדתי קדימה? או כמו שאומר המשורר (הזוג רזאל) "האם פניתי בלבך מקום לטוב שעוד תגלה"? ההשתדלות לקראת הדבר כל כך חשובה וחיונית, שעל שמה ניתן שם החג.

בעולם התרבות שאנו חיות בו, מבחן התוצאה הוא הקובע. ה'וי' על הדף. ולא רק ההישג הוא שנחשב, אלא כמה מהר השגת אותו. הכל אחוז תזזיתיות. לרוץ. להספיק. להיות בכל העולמות כולם. גם יפה. גם אופה. גם הבית פיקס. גם אמא לעשרה ואשת קריירה מפורסמת. כאן ועכשיו. נוצץ ומוצלח. אין מקום לתהליכים, לצעדים קטנים. להתנהלות איטית, לנפילות ואכזבות.

לפעמים אני כל כך קצרת נשימה כלפי עצמי. מצפה ודורשת להיות מצטיינת בכל התחומים, וכשזה לא מצליח, אני מתעצבנת. מתמלאת בתסכול. אם זה לא מאה אחוז, אז זה לא בכלל.

אך בעולמו של הקב"ה דברים נספרים אחרת. נחשבים אחרת. יש חשיבות גדולה ומשמעות לדרך. למסוגלות לצאת אליה. לרצון להיבנות, להתקדם.

ספירת העומר שאנו עומדות בסיומה, נספרת יום-יום. יותר נכון, ערב-ערב. דווקא כשחשוך, מאיר מעשה אחד בודד. ברכה אחת, התקדמות של עוד סנטימטר אחד לקראת התורה. שיוף של מילימטר יקר כל-כך בעבודת המידות.

כמה חשובה הסבלנות. היכולת לזוז לאט, לאט.

העולם נברא בשישה ימים, בעשרה מאמרות, והתורה ניתנה לנו אחרי ספירה של חמישים יום. הציפייה לגאולה וההשתלמות של המציאות נבנות אכן על אבן כבר אלפי שנים.

תהליכיות. התמדה. סבלנות. מבט גבוה על עצמי, על הקרובים לי, על האומה המדהימה הזו שלפני שבעים שנה היתה אפר ועפר, מפוזרת בתפוצות, וכעת היא הדבר הפלאי ביותר ביקום. להרים את הראש ולהסתכל אל האופק, לא זה שעומד מולי, אלא אופק של עשרה דורות קדימה! ולהתקדם אליו מתוך אהבה, שמחה, נחת והערכה גדולה לכל פסיעה קטנה בדרך.

פרקי אבות עם הרבי מליובאוויטש

הרב משה שילת

פרק ו'

"מכתב אלוקים הוא חרות על הלוחות, אל תקרי חרות אלא חירות - שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (ג,ו)

מילה כתובה על דף אפשר למחוק, אבל אותיות שחקוקות בסלע אי אפשר להפריד מהסלע. הפשט והדרש של "חרות-חירות" תלויים זה בזה: רק כאשר לימוד התורה נחקק בתוך הלב, עד שאי אפשר להפריד את התורה מהאדם ואת האדם מהתורה, אז התורה מעניקה לאדם חירות מוחלטת. שום דבר, לא יצר הרע ולא ניסיונות, לא יצליח להפריע לחופשיותה של הנשמה ולא יעיק עליה.

זהו גם הדגש הרמזו בלשון "מי שעוסק בתורה" – מדובר באדם שהתורה התאחדה איתו ונעשתה כל מהותו וחיותו, כך שמבחינתו התורה היא בדיק כמו עסק מסחרי-אישי שמצבו מטריד ומעסיק את בעליו ביום ובלילה.

"הלומד מחברו... אפילו אות אחת - צריך לנהוג בו כבוד" (ג,ו)

כבר למדנו בפרק ב' "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" (משנה י'), ואיזה כבוד יכול להיות גדול מזה? ואם כך נאמר על כל חבר, גם חבר שלא לימד אותי מאומה, מה מוסיפה כעת המשנה בהוראתה לנהוג כבוד במי שלימד אותי?

התשובה טמונה במילה "לנהוג". "לנהוג כבוד" זה הרבה יותר מאשר לכבד משהו כמו שאני מכבד את עצמי:

היחס שלי לעצמי משתנה. לפעמים אני מלא הכרה בערך עצמי, ולפעמים... לפעמים ממש לא. "כבוד חברך כשלך" מדבר על יחס שהוא בר שינוי ויש בו עליות ומורדות. אבל "לנהוג כבוד", זה מנהג של קבע. אפילו בזמנים שהמורה מתנהג לכאורה בצורה שלילית ונראה שאינו ראוי לכבוד – עליך לזכור תמיד את האות שהוא לימד אותך, את הנקודה החיונית שבו ואת עליונותו כלפיך, כמי שקידם אותך והועיל לך במשהו, וממילא להמשיך להתייחס אליו בהערכה וכבוד.

"מצינו בדוד מלך ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד" (ג,ו)

הבעל שם טוב מסביר את משמעות הלשון "שני דברים בלבד" כך: בגלל שלימוד זה הגיע מאדם רשע כאחיתופל, לא נתקיימו בו דברי חז"ל ש"דברי תורה פרים ורבים" (חגיגה ג,ב) ומולידים עוד ועוד, אלא הדברים נותרו בכמות המקורית – "שני דברים בלבד".

מהו הגורם לכך שבדברי תורה קדושים ואמיתיים, שהתקבלו על דעתו של דוד ולאורם הכריע הלכה למעשה (ראה סוכה דף נג), לא תתקיים תכונתה הטבעית של התורה לפרות ולרבות?

בחסידות מובא כי התופעה המתרחשת לעיתים כאשר שני הורים בריאים ושלמים אינם זוכים ללדת ילדים, מעידה על אמיתתם של דברי הגמרא ששלושה שותפים ישנם בלדת וולד – "הקדוש ברוך הוא ואביו ואמו" (קידושין ל,א), ולכן בנוסף ליכולתם הטבעית של האב והאם הכרחית גם הברכה מן השמים, "כוח איך-סוף שמאיש אחד יוכל להיות כמה דורות" (לקוטי תורה שיר השירים מ, א).

כך גם בלימוד התורה: התרבותם של דברי התורה, כך שיתווספו בהם חידושים עד בלי די – וכולם יהיו עדיין חלק מתורת אמת – מותנית בכך שהלימוד חדור ביראת שמים, כך שחלקו של השותף, הקדוש ברוך הוא, חדור ומורגש היטב בתורתו של האדם. רק כך התורה תתברך. לעולם אל תשכחו את האלוקות שבחכמת התורה.

בריכה וחוף נפרדים

פעילויות לילדים סביב השעון

ספא מפנק

חדרים איכותיים

חגיגה של טעמים

אירועי תוכן וחוויה

מתאים לכם חופש ברמה הקיץ!
זה הזמן לתפוס את התאריך שלכם

04-6738822 | www.kinar.co.il | res@kinar.co.il

לא ברעש ה'

הרב אריה הנדלר
ראש ישיבת ההסדר, רמלה

"אמר ר' אבהו בשם ר' יוחנן: כשנתן הקדוש ברוך הוא את התורה, ציפור לא צייץ, עוף לא פרח, שור לא געה, אופנים לא עפו, שרפים לא אמרו קדוש, הים לא נזדעזע, הבריות לא דיברו, אלא העולם שותק ומחריש - ויצא הקול: "אנוכי ה' אלוהיך" (שמות רבה, כט, ט).

דממה עוטפת את המציאות בעת שבורא עולם נותן תורה לעמו ישראל. דממה זו סיבתה בצידה - הדממה הכללית מאפשרת לדעת להיות מרוכזת במה שבאמת מתרחש, והוא מעמד נתינת התורה לעם ישראל.

באופן דומה מצוירת ההתגלות לאלוהי מתוך הדממה. "וַיֹּאמֶר צֶא וְעַמְדָּתָּ בְּהָרַ לִפְנֵי ה' וְהִנֵּה ה' עֹבֵר וְרוּחַ גְּדוּלָּה וְחֶזֶק מִפָּרֶק הָרִים וּמִשְׁבַּר סְלָעִים לִפְנֵי ה', לֹא בְרוּחַ ה', לֹא בְרוּחַ ה'. וְאַחֲרֵי הָרוּחַ - רֶעַשׁ, לֹא בְרֶעַשׁ ה', וְאַחֲרֵי הָרֶעַשׁ - אֵשׁ, לֹא בְאֵשׁ ה', וְאַחֲרֵי הָאֵשׁ - קוֹל דִּמְמָה דָּקָה". נראה שהצורך בדממה לשם קבלת ההתגלות, הוא לא רק צורך חיצוני של מה שאנחנו מכנים שקט. הצורך הוא בדממה. צורך בשקט פנימי, כזה שמאפשר לאדם להתרכז במה שחשוב באמת, במה שבאמת קורה, ומה שבאמת קורה הוא הקול היוצא מתוך האדם עצמו, הופעה, גילוי, מתן תורה.

בימים האחרונים אנו חווים כאן בישיבת ההסדר ברמלה התקפות קשות של אספסוף ערבי שבא לפגוע בבחורי הישיבה, במבנה הישיבה ובכל מה שקשור אליה. לא מעט נשאלתי מה קורה ברמלה... תשובתי היא שמה שבאמת קורה הוא שבישיבת ההסדר ברמלה יושבת קבוצת בחורים צעירים המכשירה את עצמה לחיים של תורה, לשירות משמעותי בצה"ל למען עם ישראל ולמען ארצו. לימוד תורה על מכלול אגפיה הוא הדבר האמיתי שקורה, כל השאר - רעשי רקע. כל השאר הוא לא מה שבאמת קורה אלא רק רעש גלוי. יודעים אנחנו שכדי לזכות להתגלות זקוקים אנו לדממה, וכיון שכך מתפללים אנחנו להפיק את הדממה הזו מתוך עצמנו. לדעת להניח בצד את הטפל ולהתחבר אל העיקר. להניח לרעשי הרקע לדעוך בקצה התודעה ולהתרכז במה שאנחנו הולכים לקראתו - חג מתן תורתנו.

לא בְּרוּחַ ה'

לא בְּרֶעַשׁ ה'

לא בְּאֵשׁ ה'

וַיְהִי כְשֶׁמַּעַלְיָהּ וַיִּלֵּט פָּנָיו בְּאֶדְרֵתוֹ וַיֵּצֵא וַיַּעֲמֵד פָּתַח הַמִּעְרָה...

מה היה קורה אם היינו נולדים למציאות אחרת?

תיאטרון אספקלריא

בן המלך והקרקס במופע שכובש את ירושלים

מופע מוסיקלי מרהיב למבוגרים ולכל המשפחה
בהשראת סיפורו של מארק טווין 'בן המלך והעני'

אמני קרקס טרפז וטיסו ליצנים להטוטנים שחקנים וזמרים

בליווי מוזיקה מקורית והרבה הרבה הומור

מחכים לכם באספקלריא בתחנה הראשונה
זירת התרבות החדשה של ירושלים

לרכישת כרטיסים ו/או מנוי שנתי - הכנסו לאתר

www.aspaklaria.org

אספקלריא

חירות על הלוחות

השבועות, חג מתן תורה – כדי לקנות את החירות, כדי לתת תוכן חיובי, תוכן עצמי לעם היהודי. משעת מתן תורה ואילך יש לו חירות של אמת.

השגתה של החירות על ידי קבלת "עול מלכות שמיים", איננה דבר פשוט ומובן מאליו. קיימת שאלה נוקבת, אשר מן-הסתם כבר שאלו אותה גם יוצאי מצרים, והיא ממשכה להישאל גם בימינו שלנו: מדוע יכולים עמים אחרים, גדולים וקטנים, לחיות את חייהם בפשטות ללא משימות חיים, ללא תורה? ומפני מה חייב עם ישראל דווקא, לשם קיומו, להיות יוצא דופן?

התשובה לשאלה זו נעוצה באנומליה (זרות, חריגות) של עם ישראל, אנומליה הקיימת לאו דווקא בהיותו בגלות, אלא מתחילת קיומו כעם – מאז יציאת מצרים. משהו מן הייחוד הזה, המלווה את עם ישראל בכללו, מגיע לביטוי בדברי הנביא: "מי שמע כזאת, מי ראה כאלה, היוחל ארץ ביום אחד, אם יולד גוי בפעם אחת, כי חלה גם ילדה ציון את בניה". ככלל, יצירתו של עם היא תהליך איטי, הנמשך מאות שנים, כאשר מציאות חיים משותפת קושרת מעט מעט את היחידים למכלול גדול יותר, המגיע לבסוף לידי זהות עצמית. אולם אין הדבר כן לגבי עם ישראל. משום שעם ישראל "נולד פעם אחת", בתהליך חד פעמי, הרי מתחילת קיומו אין אחדותו וייחודו הלאומי יכולים לנבוע בפשטות רק מן העובדה ש"אנו פה" ולא עוד. משום שגידולו של עם ישראל איננו "טבעי" כשל כל האומות, על-כן לא יתכן שיוכל להסתפק בעצם עובדת קיומו, כדי לבסס את עצמותו כעם אחד.

עם ישראל צמח כאומה מתוך בסיסה של אידיאה מאחדת, וקיומו הנמשך קשור בכל הדורות באותה אידיאה. ביטוי של רב סעדיה גאון: "אומתנו בני ישראל אינה אומה אלא בתורתה", נשאר בעל משמעות אפילו בדורות שבהם לא החזיקו רוב בני העם בתורה זו, אף-על-פי-כן נשארה התורה היסוד העקרוני של חיי העם; משום שקשרי הזהות נמשכים תמיד אל העבר המשותף, ועבר משותף זה טבוע בחותם המאחד של התורה האחת.

נתינת וקבלת התורה

ייחוד זה של העם היהודי לא פחת אלא גבר עם הקמתה של מדינת ישראל. המדינה נוצרה, כמו העם בראשיתו, "ביום אחד", לא כפועל יוצא של מצב קיים שנמשך דורות רבים עד שהגיע לידי ביטוי, אלא כמילוייה של משאלה, כהתגשמותו של רעיון. קיום מיוחד במינו זה של המדינה מודגש על ידי שני גורמים: האחד – שהוא אולי זמני, הרי הוא חוסר ההכרה של שכניה לא רק בגבולותיה, אלא אף בעצם קיומה כמדינה. והשני – שהוא יציב הרבה יותר, בעובדה שהמדינה מנסה (ואף חייבת) למשוך אליה ללא הרף עולים חדשים מארצות העולם. לחצי הקיום של המדינה, הפועלים על כל החיים בה (וכל המתעדים לבוא אליה), מציגים משום-כך את הווייתו באור שונה לחלוטין משל אומות אחרות.

עם ישראל נזקק אפוא לסוג אחר, מעמיק יותר, של חירות משל אומות אחרות. אכן, ימות המשיח מתוארים בהלכה כמושתתים על הסרתו של שעבוד מלכויות בלבד. אולם דבר זה יכול להיות בעל משמעות רק על רקע של קיום משמעותי קודם; של תורה שאין לה אפשרות להגיע לידי ביטוי מלא תחת עולם של אחרים. אולם ללא התורה, אין הסרתו של השעבוד מהווה עצמאות של ממש, היא מהווה רק אפשרות לקראת חירות מלאה. חג הגאולה ממתין עדיין להשלמתו במתן תורה.

הקטעים באדיבות ישיבת תקוע ומרכז שטיינזלץ

חג השבועות הריהו מבחינות רבות סיומו והשלמתו של חג הפסח. עצם שמו של החג מורה על האופן המיוחד במינו של הקשר הזה. חג השבועות איננו קשור במועד מסוים בתוך החודש, אלא במנין ימים (שבעה שבועות) מאז חג הפסח. וכאשר יושלמו שבעה שבועות אלה של מנין (ספירת העומר), ייחגג ביום החמישים חג השבועות.

גם שמו האחר של החג – חג העצרת, מורה על קשר מיוחד זה. כשם שיש לחג הסוכות יום עצרת מיוחד בסיומו (שמיני עצרת), כך יש גם לחג הפסח יום חג של עצרת.

הקשר הזה בין חג הפסח וחג השבועות אינו רק קשר חיצוני ופורמלי, אלא הוא ביטוי ליחס הפנימי שבין חגים אלה. במילים אחרות: חג הפסח, חג הגאולה והחירות, אינו מגיע להשלמתו, אלא בחג השבועות – חג מתן תורה.

מהסרת השעבוד – אל החירות

היציאה-בריחה מארץ מצרים, היתה פריקתו של עול השעבוד מעל בני ישראל. היציאה מבית עבדים, על כל הכרוך בה, מסירה מן העם את החובות והקשיים של עבודת פוך בארץ זרה. אולם עצם היציאה הזאת עדיין איננה מקנה חירות.

אם חירות היתה מושג שלילי בלבד, אם חירות פירושה העדר עבדות – הרי השחרור מן העבדות מקנה, כשלעצמו, את החירות. אולם יש לחירות גם תוכן חיובי, ותוכן זה איננו נוצר מעצמו על-ידי הורדת העול בלבד. שעבוד הוא מצב שבו אין אדם (או אומה) עושה מה שלבו חפץ, אלא את הדברים שאומרים לו אחרים לעשות. מצב של חירות הוא, כשיכול אדם לעשות את שלבו חפץ, לחיות את חייו שלו. אולם לשם-כך חייב הוא לחפץ בדברים משלו, חייב הוא שיהא לו תוכן חיים משל עצמו.

הנקודה הזו איננה שייכת דווקא בבני אדם או בהערכות מיוחדות של המושג חירות, אלא במשמעות האלמנטרית של החופש. חופש בלי רצון עצמי אין לו תוכן, אין לו מהות – ולכן אין לו כל מובן. עקרון זה נכון לא רק בתבניות המורכבות של חיי הרוח של אומה, אלא למעשה בכל יחיד ואפילו בכל יצור חי. קיימת תופעה ידועה של בעלי חיים הנולדים והמוחזקים זמן רב בשבי. גם כאשר הם משתחררים מפעם לפעם ובורחים אל מחוץ לסורג, מתברר כעבור זמן קצר, כי אין הם יודעים כיצד לחיות בחופש, כי אין הם מסוגלים לחיות בעולם חופשי ללא אדונים ומטפלים, וכי בעצם אין להם כל דחיפה פנימית לכך. יצורים אלה, הנראים כמתאמצים כל-כך להיחלץ מתוך כלאם, אינם פועלים אלא מתוך אינסטינקט עמום, אך כשהם מגיעים לשחרור זה – אין הם בעצם חפצים בו ואינם מסוגלים לחיות אתו. בדרך-כלל הם חוזרים כעבור ימים אחדים אל הנוחות של המכלאה, אל סדר החיים הקבוע בה, אל מציאותו של המטפל הדואג להם – אפילו אם הוא מעביר אותם בפרך.

ואם בבעלי חיים כך – בבני אדם על אחת כמה וכמה. להיות בן חורין פירושו: להיות בעל אישיות עצמית, להיות בעל מטרת חיים עצמית, שיש טעם לנסות לחיות אותה על אף כל הקשיים שבה.

הדברים הללו מובאים בתמציתיות רבה בתוך מאמר מפורסם של חכמינו, הדורשים את הכתוב "חירות על הלוחות" – "אל תקרא 'חרות' אלא חירות, שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה". והפרדוקס הזה הוא הפרדוקס של החירות כשלעצמה. מי שאינו עוסק בתורה, או בעצם – מי שאין לו תורה, אין לו חיים עצמיים משלו. העובדה שאין עליו כרגע עולו של שעבוד זו הנראה לעין, בעצם אינה משנה לגביו. שהרי מה יעשה בחירות זו שלו, כשאין הוא לאמיתו של דבר רוצה משהו מסוים לעצמו? ועל-כן בהכרח, מטבע הדברים, הוא חוזר ומשעבד את עצמו שוב לבית העבדים, לכל מי שיהא אדון לו, לכל מי שיקבע בשבילו מה לעשות וכיצד לפעול.

מתן תורה הריהו, אפוא, גמר התהליך של פריקת עול השעבוד ממצרים. בחג הפסח יש רק חופש במובן השלילי של המילה. אולם יש צורך בחג

כשזה מגיע לבית שלכם, אל תחשבו בגדול. תחשבו **בענק!**

במדורגי טלמון מגוון דירות מרווחות 5 חדרים
עם גינות גדולות / מרפסות סוכה, חניה ומחסן צמוד לכל דירה! החל מ - 1,250,000 ₪*

הצטרפו לטלמון, ישוב קהילתי דתי-לאומי איכותי, עם קהילה חמה ומגוונת ומבחר שירותי קהילה. רק 20 ק"מ ממודיעין! טלמון מכוונים גבוה.

*צמוד למדד 3/21

30% מהתשלום
בחתימת חוזה והיתרה
בקבלת מפתח!

סטנדרט בניה גבוה < אכלוס בקרוב!

לפרטים: צורי 052-3833889

סיפור על חושך ואהבה

אילה פרינס

ש

למקום ממנו אין דרך חזרה. בלי שהיא שמה לב תנועה חדשה נבקעת מתוכה - היא מרימה את ראשה וזועקת לשמים, צועקת בדמעות לתוך מרחבים פתוחים שעד כה היא לא הייתה פתוחה להכיל בתוכה. אלו לא החיים שאני רוצה לעצמי, היא קוראת בקול שבור, אני רוצה להשתחרר, אני זקוקה לקרבה ונוכחות, אני זקוקה למקום!

הוא שומע. ניגש אליה בהתרגשות, רוצה לחזור ולהיות שוב ביחד, אבל עכשיו היא לפתע שוב מהססת. נכון, היא קראה לו, אבל היא גם זקוקה שהוא יתן לה דקה כדי להתרגל אליו שוב. הוא מבין, שנים כל כך רבות של נדודים הציתו בתוכה את אותה הבערה, אבל השאירו בתוכה גם עקבות של פחד. גם הוא בעצמו יודע שהם זקוקים לזמן של התכוונות מחודשת לפני שהם יוכלו להתחבר מחדש. אז הוא מראה לה כמה הוא אוהב, שהוא כאן כדי להישאר, נותן לה סימנים שיתנו לה ביטחון שהיא יכולה לסמוך עליו, שהפעם זה לתמיד. עכשיו היא כבר יודעת.

הוא מוביל אותה אל הים, הם מתיישבים לצידו ומאזינים ביחד לרחש הגלים. הוא מאוד אוהב את העוצמה האדירה של המים, את התנועה שלהם. שם, הוא מספר, יכולים להתרחש דברים שלא יכולים להתרחש בשום מקום אחר, שם יכולים להיוולד מחדש. גם היא מאוד אוהבת את המים, אבל בעיקר לשבת ולהביט בהם. העוצמה שלהם מושכת ומפחידה אותה בו זמנית, משום שהיא משקפת לה את העוצמות החבריות שבתוכה. הוא מזמין אותה לעצום את עיניה, להרפות ולהתמסר לעולמות נסתרים וגועשים, לאבד שליטה כדי לאפשר חיבור אמיתי לעצמה, חיבור אמיתי אליו. היא מחייכת אליו חיוך של הבנה, ונכנסת לים באיטיות מהוססת שלאט לאט הופכת לצעדים גדולים ובטוחים.

היא פוקחת את עיניה ומגלה שהם בצידו השני של הים. היא מתבוננת על המים השקטים ומתוכם משתקפים השמים - האינסוף נמצא עכשיו בכל מקום. בתוכה מתחילים להתנגן תווים עדינים ומשמחים שמתגבשים יחדיו לכדי שירה חדשה. הם עומדים ומביטים אחד בשני במבט הדדי של אהבה עצומה. עכשיו היא יודעת מה זאת אהבה אמיתית, כזאת שיכולה להיווצר רק מתוך מסע של קרבה, מרחק, אמונה, אובדן שליטה והתמסרות. מודעת לכך שבדרך יהיו רגעים בהם היא שוב תשכח, תשפיל מבטה בפחד אל האדמה, או תבקש לעצמה את תנועת הנדידה, היא מתפללת שמעתה תדע כיצד לשמור עליהם כרגעים חולפים ומלמדים במקום להפוך אותם למהות משתקת. עכשיו, כשהוא נוכח לצידה כדי ללוות, לחבק ולשים גבולות שומרים, היא סוף כל סוף מרגישה שייכת ונוכחת. עכשיו היא כבר לא לבד.

עד כאן סיפור אהבתם של כנסת ישראל והקדוש ברוך הוא - המסופר דרך השהות במצרים, עשר המכות, יציאת מצרים וקריעת ים סוף, המהווים את ההכנה המרגשת והמיוחדת לקראת מתן תורה, לקראת החתונה.

זהו סיפור על אהבה וחושך, או אולי על חושך ואהבה. מסע על-זמני, כיחידים וכאומה, של "לכתך אחרי במדבר, בארץ לא זרועה".

נים רבות היא מסתובבת בעולם ולא מוצאת את עצמה. לכל מקום אליו היא מגיעה מגיע גם הקול הזה שמספר לה שהיא לא שייכת לכאן, ושכל מה שסביבה גם לא שייך אליה. כולם מזהים שהיא אחרת, שונה ומיוחדת, ועמוק בפנים גם היא יודעת שיש בתוכה עוצמות אדירות שעוד מחכות למימוש, אבל דחף הנדידה, זה שלא מאפשר להישאר ולהשתרש, לופת אותה. היא שבויה של הדחף הזה ושל עוד עולמות פנימיים מבוהלים, כך שכל העוצמות בתוכה נוכחות בעיקר בצורה של פער מכאיב, ופחד גדול שכך זה יישאר לעד.

הבדידות והקושי גורמים לה להרכין את ראשה לאדמה, כך שהתנועה היחידה שמתקיימת בחייה היא החילוף העונתי במרקם האדמה. היא מתחילה להאמין שהאדמה היא האמת היחידה שקיימת, שלאמת יש איכויות של צורתיות מבלבלת ומעגליות כלואה. עמוק בתוכה היא יודעת שמעליה יש שמים, כאלו שמספרים על אמת אחרת, נצחית ואינסופית, אבל היא כבר הספיקה לשכוח כיצד הם נראים וזמן רב, בלי שהיא אפילו יודעת למה, היא מפחדת להרים את ראשה. הבוציות החורפית של האדמה, הסדקים שנוצרים על פניה בזמני היובש, הפכו להיות חזות הכל, הפכו להיות היא.

הוא עומד מהצד ומביט בה, נודדת ובודדה, ומרגיש אליה אהבה עצומה. הרי הם היו פעם ביחד ואספו חוויות של חיבור וקרבה. היו גם תקופות של ריחוק ופחד, אך תמיד היו שלובות בהן תחושת שייכות מיוחדת והבטחה לעתיד. אחר כך הוא קצת התרחק, לא כי הוא רצה, אלא כי היא הייתה זקוקה לזמן שהוא רק שלה כדי שיתאפשר לה לשבור דפוסי ישינים ומצמצמים; זמן בו תוכל לעבור תהליכים שיאפשרו להם לממש את אהבתם. הוא זוכר כל רגע ורגע מהביחד שלהם, ומקווה שברגעים קשים גם היא מתרפקת על אותם הרגעים.

הוא כואב את הכאב שלה, רוצה לגשת אליה, אבל יודע שעדיין לא הגיע הזמן. כל עוד היא מביטה לאדמה היא לא תצליח להבין מילים של שמים. למרות שהוא חסר את הקול שלה, את המבט שלה, הוא ממתיך המתנה של אהבה. מה שיש לו לתת לה כרגע, מהמרחק הכואב בו הם נמצאים, זה זמן, כזה שמתקדם בפעילות רכות ומאפשרות, ואמונה, כזאת שנוגעות בעולמות הנמצאים מעבר לפחדים ולקושי. כל השאר תלוי בה.

היא לא תמיד מבחינה בו, מודעת לקיומו אבל עסוקה בלשרוד את קיומה, עסוקה בלהחזיק חזק וצמוד את קיטועי חייה. אין לה פניות להישיר אליו מבט, לשמוע דיבורים של אמת או להיות בנוכחות רצופה ומתחייבת. היא מודעת בעיקר לכאב ולקושי שלה, פחות מודעת לכוח שלה לשנות ולהשפיע, ליכולת שלה לקרב אליה את מי שמבקש באמת את קרבתה. יחד עם זאת, באופן לא מודע, המתנות שהוא משפיע עליה מרחוק מחלחלות לאיטן, נותנות לה כוח וביטחון. הרי זה בדיוק מה שהיא צריכה - רכות של זמן ונוכחות מלאה ואמונה. כל השאר כבר נמצא בתוכה.

יום אחד היא כבר לא יכולה יותר, חוסר הדיוק הפנימי מגיע עוד רגע

קורונה. מסיכה. אזכרים!?

נכון, ב"ה התחלואה בירידה וניתן פטור מעטיית מסיכה במרחב הפתוח,
אבל עדיין במקומות סגורים היא חובה.
שמרו את המסיכה איתכם!

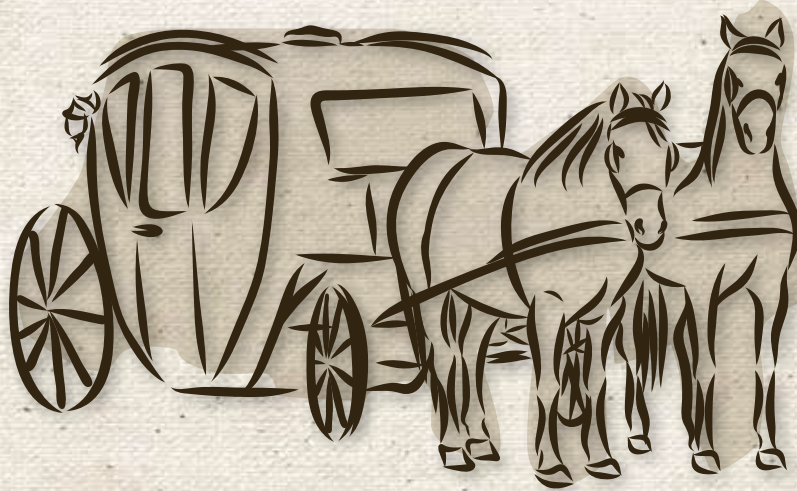
במכולת, באוטובוס, ברכבת, באולם השמחה, בבנק, במעלית,
 בסניף הדואר ובכל חלל סגור - המסיכה תמיד איתי.

**משרד
הבריאות**
נחיים בריאים יותר

קו המידע-מטה ההסברה
03-509-7000

אלו סיפורים שאינן להם שיעור

לרגל הילולת רבי ישראל בעל שם טוב בחג השבועות
לפניכם סיפורי בעש"ט ותובנות שעולות מהם

בלי שנפריע

הרב נעם שפירא

בית הספר לתורת הנפש

מיד שמע הבעש"ט כרוז נוסף המכריז ואומר כי החזירו לו את כל הזכויות המגיעות לו, בגלל שהסכים לעבוד את השם בלי שום גמול.

למה שמח הבעש"ט, וכי אין הוא רוצה לזכות לעולם הבא? ואם כל כך טוב לעבוד בלי גמול, למה משמים "הענישו" אותו והחזירו לו את הגמול?

ברור שבאופן טבעי ישנן תוצאות טובות ומשמחות למעשים הטובים שלנו. ומובן שאנחנו שמחים ונהנים מאד מההתקדמות הרוחנית, מהפיתרון של קשיים ובעיות, ומהעונג האלקי שצפוי לנו בסופו של דבר.

אבל אנחנו גם עלולים לסבול מכך שהמחשבה על התוצאות החיוביות עבורנו מסיטה אותנו מלהיות מחוברים ונוכחים באמת במעשה הטוב, מפריעה לנו לאפשר לכחות האלקיים לפעול בתוכנו בלי שנפריע להם בשאלות מטרידות וזרות כמו 'מה אני מרוויח', 'איך אני מתקדם' או 'איך זה מחזק את המעמד שלי'.

הכח של הבעש"ט - שגם אנחנו יכולים לזכות ולקבל ממנו - הוא להשתחרר לפחות לרגעים מסוימים מהשאלות הצדדיות והשוליות האלה, ולהיות לזמן מה פשוט מרוכזים בדבר האמת.

איך מממשים את הכח הזה?

בהרגשה של נמיכות ושפלות. הייתי לא בסדר ובאמת מגיע לי שישללו ממני אפילו את כל הטוב שכבר יש לי. וזהו, עכשיו אני משוחרר פשוט להיות ולפעול נכון.

בסוף גם יבואו העונג והשמחה. איך לא?

במהלך נסיעתו של הבעל שם טוב הקדוש לארץ ישראל הוא התעכב בעיר איסטנבול. כספו תם, ובתו שליוותה אותו דאגה מאד איך יחגגו את ליל הסדר המתקרב.

באופן פלאי, יהודי עשיר מפולין ששהה בעיר הגיע אל הרחוב בו התאכסן הבעל שם טוב, שאל עליו, וביקש רשות לעשות אתו את ליל הסדר, כאשר הוא יביא אל הבעל שם טוב את כל צרכי החג.

לאחר שסיים הבעש"ט לקרוא את ההגדה, פנה אל האיש העשיר ואמר לו: "ידוע אני מה תבקש. חשוך בנים אתה. ובכן, נשבע אני לך כי בזכות זה שהחיית את נפשי תלד לך אשתך זו בן".

מיד שמע הבעש"ט קול המכריז ואומר כי בשבועה זו שנשבע הפסיד את החלק המובטח לו בעולם הבא, כי עקר היה האיש וגם אשתו עקרה הייתה, ובשבועה זו הכריח הבעש"ט לשנות כשכילם סדרי טבע.

כששמע הבעש"ט את קולו של הכרוז נמלא שמחה ואמר בלבו: "ברוך השם! כעת אוכל לעבוד את השם יתברך באמת. הנה הפסדתי את חלקי שבגן עדן, ואוכל לסלק כל מחשבה פסולה על גמול ורווח, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא".

אז פנה אל האיש בשמחה ואמר: "לא ידעתי כי עקר אתה. ובכל זאת, אל יפול לבכך ואל הצטער. מה שנשבעתי לך יתקיים בעזרת השם".

ילד מעצבן

אורי צוקר

בק"ק קאנסטאנטין ישן היה איש אחד ואשתו חשוכי בנים והיה כמה פעמים לפני הבעש"ט. פעם אחת הבטיח לו שתלד אשתו בן זכר וצוה לו שיתן לו ידיעה אז כשתלד. וכן היה שילדה אשתו בן זכר ונסע להבעש"ט לבשרו מלידת אשתו בשמחה רבה. ויהי כאשר בא להבעש"ט ובשרו בכשורה זו ויתאפק (הבעש"ט) עד בוש והתחיל לבכות בכיה רבה ונתרשלו ידיו מאד.

ושאל את פיו: מה זה אדוני בוכה? ואמר כי אני רואה אשר ביום שיעשה הילד בר מצוה יטבע בנהר רחמנא ליעצן. ואמר הבעש"ט כי בוודאי ישכח על זה לגמרי אבל זה לך האות כי באותו יום ילבש שני הפוזמקאות (גרביים) על רגל אחת ויחפש אחר השניה ואם תשמרנו אז כל היום בשמירה מעולה שלא יראה פני המים או 'בת דינא בטל דינא' (לן הדין בטל הדין. כלומר, כיוון שנדחה, נדחה) ואם תעלים עין ממנו אז בוודאי יוטבע בנהר ר"ל.

והנה במשך הזמן נשכח ממנו לגמרי כל המעשה. ויהי ביום שנעשה בר מצוה הלך האיש להתפלל בבית הכנסת והנער היה ישן עדיין. וכשבא מבית הכנסת הנער היה מחפש ובא מזוית לוויית. וישאלוהו אביו מה תבקש ויאמר פוזמק אחת נאבד ממני. וירא אביו והנה הוא לבוש שני הפוזמקאות על רגל א' וכשראה מעשה נזכר הלכה. וישם אל לבו לשמור את הילד זה היום. ובאותו היום נקדידה החמה מאד ורצו כל אנשי העיר אל הנהר לרחוץ. ונשמט גם הילד ורץ אל הנהר ותיכף ומיד רצו אחריו והחזירוהו לביתו. וכאשר ראה אביו שהוא דוחק את עצמו מאד לרחוץ על הנהר, ואי אפשר לשומרו, נתן אותו בחדר אחד וסגר בעדו. וכל היום צעק במרה הניחו אותי איה רחמנותכם כרחם אב על בנים כי שזפתי החמה ולא השגיחו עליו ולא נתנו לו אפילו מעט מים לשתות. ויהי אחר המנחה כשהיו אנשי העיר כולם על הנהר יצא דמות ראש אחד עם שתי ידיים וטפח בידו על המים ואמר "זה שלי אינו בכאן" ומיד נשקע ולא נראה. ותיכף ומיד נח הנער מרתיחתו וישן הנער. ובעז"ה נגדל בטוב לאורך ימים טובים כמאמר הבעש"ט ז"ל.

(שבחי הבעל שם טוב אות קצב [או קפג]. נלקח מאתר ספריא)

מעצבן הילד הזה, אה? הוא לא קולט שמצילים לו את החיים ממש ברגע זה? מה אתה בהיסטריה?

מעצבנים אנחנו. לחוצים אש על כל כך הרבה דברים, בטוחים שמה שאנחנו רוצים זה בדיוק מה שחסר לנו, ובדיוק מה שיעשה לנו טוב. חוזרים שוב ושוב על אותה בקשה, כמו מנטרה, עד שנקבל. בוכים בהיסטריה: איה רחמנותך כרחם אב על בנים?

מה אנחנו יודעים בכלל? אנחנו מוכנים להישבע בנקיטת חפץ שאם כל בקשותינו יתמלאו נהיה מאושרים? מה עם קצת אמונה ואמון שיש שם משהו שממש רוצה בטובתנו, ושהוא פשוט רואה רחוק יותר, רחב יותר, ובעיקר טוב יותר מאיתנו, מה טוב לנו. זה לא אומר שלא צריך לבקש, להפך, הוא ממש רוצה שנבקש. רק צריך לזכור שגם "לא" היא תשובה לגיטימית, והיא לא ניתנת עם פחות אהבה ואכפתיות.

ועוד נקודה לסיים. תחשבו רגע על האבא בסיפור, כמה קשה זה להגיד לא, אבל מה לא תעשה לטובת הילד שלך. עכשיו תחשבו מחדש על האופן שבו ה' אומר לנו לא.

סוד הגלגולים

יחיאל הררי
התבוננות

לפעמים אנחנו עושים חשבונות לטווח קצר. הבעש"ט מלמד שהתמונה רחבה בהרבה.

בהזדמנות אחת ערך מייסד החסידות ביקור אצל אחד ממקורביו.

המקורב, איכר פשוט, שמח לשתף את הבעש"ט במצבו הכלכלי הטוב.

כשעברו דרך האורווה ראה הבעש"ט סוס צעיר וביקש מהמארח את הסוס במתנה. "רק אל תבקש את הסוס הזה", השיב המארח. "הוא יקר בעיניי וחביב מאוד. בכל מקום שבו לא מצליחים שלושה סוסים יחד למשוך את הקרון – הוא מצליח למשוך לבדו. וכבר כמה פעמים קרה לי הדבר, ולכן נכנסה בי אהבה לסוס הזה".

עוד הם מדברים, נסובה השיחה על החובות שאנשים חייבים לאיכר. ביקש הבעש"ט לראות את שטרי החוב שבידו. הבעש"ט דפדף בשטרות ומיד כשנתקל באחד מהם שלף אותו וקרעו לשניים. "הרי החוב מחול במחילה גמורה" אמר בקול, ואז פנה אל המארח: "לך וראה מה שלום הסוס".

הלך המארח וראה את הסוס האהוב מת. הסביר לו הבעש"ט את פשר הדבר: "האיש שמת נסתלק מבלי ששילם לך את חובו. על כן נגזר עליו שיעשה לך נחת רוח בעבודות קשות והתגלגל בסוס שהייתה לך הנאה גדולה ממנו. עתה, כאשר נמחל החוב, יכול היה האיש לעזוב את גוף הסוס".

לעתים שידוך מתעכב או שדברים לא מסתדרים. מנגד בפעמים אחרות אנחנו חשים ברי מזל עד כדי כך שאנחנו לא מבינים מדוע.

דרך אחת לקבל את חוסר ההבירות בחיים האנושיים היא באמצעות תורת הגלגולים. זאת אמנם נראית במבט ראשון כלא רציונלית, אך במבט פנימי היא עשויה לשפוך אור חדש על שאלות לא פתורות רבות ולהחזיר לנו את הביטחון בכך שיש צדק וסדר בעולם, ושיש תוצאה לכל מעשה.

לפתוח את כל השערים הרב אייל ורד

"פעם אחת צוה הבעש"ט ז"ל להרב הר' זאב קוצעס ז"ל שילמוד הכוונות מסדר התקיעות, שיהיה הוא המסדר תקיעות בראש השנה לפניו, וילמוד ר' זאב את הכוונות ויכתבם על נייר להביט בתוכם בעת הסדר, וישמם בחיקו, והבעש"ט ז"ל לא ישר בעיניו וצדד שישמטם, ובכואו לסדר התקיעות, והתחיל לחפשם אנה ואנה ואינם, ולא ידע מה לכוון, וידע לו מאוד, ויתמרמר מאוד, ויבך בכי תמרורים מעמקא דלבא בלב נשבר, וסדר התקיעות פשוט בלי שום כוונות, ואחרי זה אמר לו הבעש"ט: הנה בהיכל המלך נמצאו חדרים והיכלות הרבה, ומפתחות שונות בכל פתח ופתח, אך הכולל מכל המפתחות הוא הגרון, אשר אתו באפשרי לפתוח את כל המנעולים מהפתחים כולם, כן הכוונות המה מפתחות, לכל שער כוונה אחרת, והכולל הוא לב נשבר, כאשר ישבר אדם לבו לפני השם יתברך באמת יכול לכוון בכל השערים בהיכלות של המלך מלכי המלכים הקב"ה."

הסיפור הזה הוא תמצית עניינו של רבי ישראל בעל שם טוב. מספרים שכשהיה נולד תינוק, היה הבעל שם טוב מגיח את ידיו הקדושות על ליבו ומברך אותו "שתהיה יהודי חם". הלב. למעלה מכל הכוונות והמסגרות, מחפש היה רבי ישראל בעל שם טוב את עבודת הלב. את התפילה בכוונה. גם אם זו מילה אחת בלבד. את האהבה האמיתית. את התוכן ולא [רק] את המסגרת הדתית.

היכן הלב שלך? האם יש לך אש? האם יש כנפיים של אהבה ויראה למעשי המצוות שלך? תקיעת שופר היא מצווה פשוטה. קול עמום וסתום היוצא מנהמת הלב, ודווקא הכוונות המרובות יש בהן כדי לפגוע בתמימות הזו. בפשטות הזו. בלב הפועם. ולכן כל כך היו חביבים על הבעש"ט היהודים הפשוטים. אלו שליבים הוא לב נשבר. דווקא בגלל פשטותם ותמימותם. על הבעל שם טוב היו אומרים "לב ישראל חי". הלב הזה פועם ומבקש אמת ותמימות ושמחה, שהיא פורצת המנעולים כולם ופותחת כל השערים.

[מוקדש לכבוד הרך הנולד, נכדנו, בן נעמה ועזריאל זילבר, שיזכה להיות 'יהודי חם', אמין]

חג השבועות מתן יצחקי

נְשַׁבְּעֵתִי לַה' יוֹת נֶאֱמָן	נְשַׁבְּעֵתִי
לְעֶצְמִי	וְהִפְרֵתִי
לְרוּחִי	נְשַׁבְּעֵתִי
לְנִשְׁמָתִי	וְעִבְשׁ
לְיוֹצְרִי	הַשָּׁאֲרֵתִי
נְשַׁבְּעֵתִי לַה' יוֹת חֶזֶק	בְּמִלְחָמָה
בְּנִסְיוֹנוֹת	בֵּין הַפְּטִישׁ לַסֶּדֶן
בְּטִלְטוּלוֹת	הַנִּשְׁמָה
בְּאִקְצוּבוֹת	בֵּין הַטֶּפֶשׁ לַחֶכֶם

מְקַבֵּל אֶת עֲצָמִי
מִחֲדָשׁ
וְחוֹתֵר בְּתִשְׁבָּה
בְּשִׁבּוּעָה

וואס געדענקסטו - מה אתה זוכר? הרב זלמן וישצקי שליח חב"ד בבאזל, שווייץ

כאשר הבעל שם טוב רצה לעורר יהודי, הוא היה פונה אליו ואומר: 'וואס געדענקסטו' - מה אתה זוכר? נסה להיזכר בחוויה יהודית שנענה בלבך עמוק.

"הפתגם הזה, 'וואס געדענקסטו', החייה את החסידים לדורותיהם, היה זה עבורם כמו תחייה רוחנית מחודשת. בזכות פתגם זה, לא רק הם 'החיו את נפשותיהם' אלא אף היוו מקור של חיים וחיות לאחרים בסביבתם" (הרבי הריי"ץ).

יש אצל חסידים עניינים מיסטיים לרוב, יש מנהגים שמקורם בזהר ובקבלה ויש הנהגות שאין להן באמת הסבר רציונלי, אבל לא 'וואס געדענקסטו'. מאחורי שתי המילים הללו יש משמעות מאוד מעניינת, יש ותאמרו אפילו משמעות פסיכולוגית אנושית מרתקת.

כוח הזכרון הוא כוח נפלא מאין כמוהו. כשאדם נזכר בדבר מעשה, במשהו שהוא ראה או שמע, החוויה כולה עולה. אדם בן חמישים יכול לספר לך סיפור על סבתו שנפטרה לפני שלושים וחמש שנה ולפתע דמעות יציפו את עיניו, כי הסבתא שבה ועולה אל מול עיניו. זו הסיבה לכך שלפעמים אנשים מפחדים לזכור. לפעמים הזיכרון מכאיב מדי ואנחנו לא מסוגלים לשאת אותו.

אם תצליח לזכור, תתעורר בך התמימות ההיא, היופי או יראת הרוממות, ההתלהבות או הדביקות השקטה יחזרו אליך לרגע קט. רגע שיכול להאיר חשיכה, כמו פצצת תאורה. תוכל להיזכר פתאום מאין באת ומי אתה.

לכולנו היו רגעים קדושים, רגעים של התעלות וקירבה. הרגעים האלו, זמנם הגשמי עבר, אך זיכרונם חקוק בנשמתנו ברגע זה ממש. אז צעור ממש עכשיו ותענה לעצמך: מה אתה זוכר?

מכללה לחינוך הראשונה בחס"ד

מכללה לחינוך הראשונה בחס"ד

קרוב אליך < 17

לב נתיבות חכמה

האם בדור מהיר ותזזיתי שרוצה כל דבר כאן ועכשיו, החיבור לתורה עובר מטמורפוזה? > ראיון חג עם הרב חיים אידלס על לימוד תורה מתוך דביקות, על שמחה מול התבטלות, ועל תהליכים איטיים ושפע דלתות שנפתחות בדורנו

אהרונִי ברנשטיין

ריבוי הפרטים של האסור והמותר ובהוויות אביי ורבא, אבל יש לזכור שכל מגמתה של התורה היא להביא את האלוקות אל תוך חיי המעשה, לקדש את החומר על ידי הדבקות בתורה. כדי שהאש הגדולה תוכל ללוות אותנו בתוך חיי היום-יום הקטנים ולהאיר אותם, היא חייבת להיות מתורגמת גם אל פרטי ההלכות.

"מִרְן רַבִּי שְׁלֵמָה זִלְמָן אוֹרְבֶּעַךְ הִיא אוֹמֵר פְּעָמִים רַבּוֹת, שִׁתּוּרָה לְשִׁמָּה זֶה לְלִמּוּד אֵיךְ לִישֵׁם אֶת רִצּוֹן ה' בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה, וְזֶה מִתּוֹךְ דְּקִדְקוֹת הַלְכָתִית. עַל יְדֵי הַתּוֹרָה וְדִקְדּוּקֵי הַתּוֹרָה אֲפֶשֶׁר לִזְכּוֹת לְהִיטֵב אֲנָשִׁי קוֹדֵשׁ, לְקַחַת אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְלִהְיוֹת אוֹתוֹ לְשִׁמָּה. הַמֶּאֱזֵר שֶׁבַתְּוֹרָה מַחֲכָה לָנוּ בֵּין הַשּׁוֹרֹת וּבֵין הַמִּילִים. הָאֵשׁ הַלְבָנָה, שֶׁהִיא הַבְּסִיס וְהָרֵקָע לָאֵשׁ הַשְּׁחֹרָה – לְמִילִים וְלִהְיוֹתֵם הַסְפִּצִיפִּים, מִמְּשִׁיכָה לְבַעוֹר כָּל הָעֵת."

מה מתחבא מתחת להיי?!

"צִדִּיקִים יֵדְעוּ וְהִרְגִּישׁוּ בְּתוֹךְ הַלִּימּוּד, אֵיךְ שֶׁהַתּוֹרָה כּוֹלֶה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקֹּב"ה, שִׁאוּרֵייתָא וְקוּב"ה הַכֹּל אַחֵד. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים אֶת מִתְּנַת הַתּוֹרָה, נוֹתֵן הַתּוֹרָה מְגִיעַ יָחֵד אִתָּהּ. חֲזו"ל אוֹמְרִים שֶׁהַמִּלָּה 'אֲנִכִּי' שְׁפּוֹתַחַת אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת הִיא רֹאשִׁי תִּיכּוֹת שֶׁל 'אֲנִי נִפְשִׁי כְּתִיבִית יְהִיבִית', אֶת אֶת נִפְשִׁי, אֶת עֲצָמִי, כְּתִיבִית וְנִתְּתִי. נוֹתֵן

"כשאנחנו מקבלים את מתנת התורה, נותן התורה מגיע יחד איתה. הוא נותן את עצמו יחד איתה. ככל שנזכור את זה, לימוד התורה שלנו יראה אחרת לגמרי".

התורה נתן את עצמו יחד עם התורה. ככל שנזכור את זה, לימוד התורה והקישור לתורה יראו אחרת לגמרי."

אֵיךְ אֲנִי יֹכֵל לְמַצּוֹת אֶת הָאוֹת שְׁלִי בַתּוֹרָה?

"אִם אָדָם מַחְפֵּשׂ אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, מֶה יֵיעוֹדוּ, מֶה תִּפְקִידוּ וּבִשְׁבִיל מֶה הוּא נִשְׁלַח לְכַאֵן, הוּא חַיִּיב לְעִבּוֹר דֶּרֶךְ הַמִּפְתָּחוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת שֶׁזֶה לִימּוּד תּוֹרָה בַּהֲמַסְרוֹת. אֵין דֶּרֶךְ אַחֶרֶת לְהִגִּיעַ לִירֵאת ה'. יִגִּיעַת הַתּוֹרָה, עֲמַל הַתּוֹרָה, חֶשֶׁק הַתּוֹרָה, דֶּרֶךְ זֶה מוֹצֵאִים אֶת הָאוֹת שְׁלִי בַתּוֹרָה. 'כִּי הֵם חֲיִינוּ וְאוֹרֵךְ יְמֵינוּ', עֲלִינוּ לְהִתְרַגֵּל לַחִיּוֹת עִם הַהִרְגָּשָׁה שֶׁתּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה הִיא מְקוֹר חַיּוֹתֵנוּ.

"לְמַצּוֹת אֶת הַנְּתִיב שְׁלִי, זֶה מִתְחִיל מִלִּימּוּד תּוֹרָה בְּמַסִּירוֹת. אִי אֲפֶשֶׁר לְשַׁבֵּת עַל הַגֶּדֶר וּלְחַכּוֹת, עַד שֶׁאֲקַבֵּל מִפֶּת סִמּוֹן שְׁבִילִים עִם מְרַקֵּר מִסְמָן אֶת הַמַּסְלּוֹל שְׁלִי. אֶת הָאוֹת שְׁלִי בַתּוֹרָה אֲזַהֶה עַל יְדֵי שְׁאֲמִין בַּתּוֹרָה, שְׁאֲתִיגֵעַ בַּתּוֹרָה."

מֶה זֶה לְהֵאֱמִין בַּתּוֹרָה? וּמֵאִיפֶה מְקַבְּלִים כּוֹחַ לְהִתְיַגֵּעַ? לְפַעְמִים יוֹשְׁבִים מוֹל סֵפֶר וְרֵק מַחֲכִים שֶׁהִזְמֵן יַעֲבֹר...

"לְהֵאֱמִין בַּתּוֹרָה זֶה לְהֵאֱמִין בְּנוֹתֵן הַתּוֹרָה וּבִאֲהַבְתּוֹ אוֹתָנוּ. וְאִם מֵאֲמִינִים, שְׁמַחִים וּמֵאֲשֻׁרִים וּמְקַבְּלִים חֶשֶׁק וְהַתְּלַבּוֹת בְּלִימּוּד. רַבִּי חֲנוּךְ הֶעֱנִין מֵאֲלַכְסַנְדֵּר זִצ"ל אִמֵּר מִשָּׁל נִפְלֵא עַל 'תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב מְרֹב כָּל, הַפֶּסוּק שְׁמוּזְכָּר כְּסִיבָה לְקַלְלוֹת רַח"ל. שׁוֹאֵל ר' הֶעֱנִין: בְּגַלֵּל שֶׁלֹּא עֲבַדְנוּ אֶת אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה, לָכֵן מְגִיעִים כְּאֵלֶּה עוֹנֵשִׁים גְּדוּלִים? נִגִיד שְׁמִישָׁהּ עוֹבֵד אֶת ה' בְּקִרְיָוֹת, סוֹף סוֹף הוּא עוֹבֵד אֶת ה', שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אֲזַ לְמָה מְגִיעוֹת לוֹ כְּאֵלֶּה קַלְלוֹת?

"מִשָּׁל לֵילִד קֶשֶׁה קִלְטָה שְׁאִבּוּ שֶׁכָּר לוֹ מִלְמֵד, וְהַמִּלְמֵד לִימַד אֶת הַיֵּלֶד בְּמִשְׁךְ שְׁנָה תְּמִימָה אֶל"ף בֵּי"ת עִם נִיקּוּד.

מִסְפָּרִים עַל הַשִּׁפְתָּ אִמָּת, שֶׁשְׁמַע הַמוֹן סִיפּוּרֵי חֲסִידִים עַל סְבָא שְׁלֹ, בַּעַל הַחִידוּשֵׁי הַרִ"מ מַגּוֹר, וְהַתְּפִלָּא. הוּא אִמֵּר 'אֲנִי כֹנֵד לֹא זֹכֵר כָּל כֶּךְ הִרְבָּה מַעֲשִׂיּוֹת, וְאִילוֹ אֲתָם, הַחֲסִידִים, לֹא מִפְּסִיקִים לְסַפֵּר עוֹד וְעוֹד סִיפּוּרִים עַל סְבָא שְׁלִי. אֵיךְ זֶה יִכּוֹל לְהִיטֵב? !'. הַשִּׁפְתָּ אִמָּת הִרְהוּר וְאִמֵּר 'אֲתָם יוֹדְעִים מֶה אֲנִי חוֹשֵׁב? אֲתָם מִסְפָּרִים סִיפּוּרִים, אֲבָל אֲנִי לְקַחְתִּי אֶת הַנִּמְשָׁל שֶׁל הַסִּיפּוּרִים!'"

הִרְבָּה חַיִּים אִידֵּלְס, רַב בֵּית הַכְּנֶסֶת קוֹמֵמִיּוֹת ע"ש הֶרֶב גּוֹרֵן, דִּיין בְּבֵנֵי בְּרַק שְׁעוֹסֵק רַבּוֹת בִּיעוּצוֹן לְאֲנָשִׁים וּבִפְעִילוֹת חֶסֶד שֶׁל עֲמּוֹתָת 'אִישׁ צִדִּיק הִי'ה' ע"ש רַבִּי אֲרִיֶּה לִוִּין, פּוֹתַח אֶת שִׁיחַתָּנוּ בְּלִבִּיּוֹת, אֵךְ לֹא מְבֻזָּב זִמָּן. בּוֹא נִדְבֵּר עַל דְּבָרִים רִצִּינִיִּים.

אֲפֶשֶׁר הִי'ה לְדוֹן אִיתוֹ עַל מַגּוּרֵיוּ בְּתַל אֲבִיב וְעַל חִיבּוּרוֹ הַבְּלָתִי אֲמַצְעִי שֶׁל חֲסִיד גּוֹר אֶל קְהִילָה דְּתִית-לְאוּמִית בַּעֲיָדֵן שֶׁל שְׁעִים חֲבֵרִיתִים וּפִילּוֹגִים; מַעֲנִיין גַּם לְדַבֵּר עַל שִׁילּוּב שֶׁל פְּסִיקַת הַלְכוֹת עִם עֵיסוֹק בַּחֲסִידוּת וּבִפְנִימִיּוֹת, וּלְשִׁאֻל עַל שִׁילּוּב שֶׁל עֵיסוֹק בַּתּוֹרָה וּמִתַּח רּוּחָנִי גְבוּהָ עִם עֲבוּדָה עִם אֲנָשִׁים, עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַזִּקּוּקִים לְעוֹזֶרָה וְלַעֲצָה; מִרְתָּךְ גַּם לְשִׁמּוֹעַ סִיפּוּרִים עַל הַסְּבִים שֶׁל אֲשֶׁתוֹ הֶרֶבֶנִית, רַבִּי אֲרִיֶּה לִוִּין וְרַבִּי רַפָּאֵל לִוִּין, אֲבָל חֶבֶל לְהִישָׁאֵר בְּמִשָּׁל וּבַעֲטִיפָה, אֲנַחְנוּ מִתְּכַוְּנִים לְמִתֵּן תּוֹרָה.

"אֲנַחְנוּ עוֹסְקִים בְּכָל כֶּךְ הִרְבָּה עֲטִיפוֹת, עֲטִיפוֹת נּוֹצְצוֹת מְסוּגִים שׁוֹנִים, וְתִמִּיד צָרִיךְ לְזַכּוֹר לְשִׁאֻף לְנִקּוּדָה, לְאִמָּת, לֹא לְהִישָׁאֵר בַּחוּץ. סִיפּוּרֵי חֲסִידִים הֵם דְּבַר נִפְלֵא, אֲבָל אֲפֶשֶׁר פְּשׁוּט לְקִרְאוֹ אוֹתָם וְלִהְיוֹשֵׁךְ הַלֵּאָה. זֶה לֹא הַמַּטְרָה. אֲפֶשֶׁר לְדַבֵּר עַל עֲטִיפוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים, אֲבָל זֶה לֹא עוֹזֵר לֵאמֹר אַחֵד. הַשִּׁפְתָּ אִמָּת לֹא שֶׁם לֵב לְסִיפּוּרִים, אֲלֹא אֵל מִי וְאֵל מֶה שְׁחֹלְלוּ אוֹתָם. גַּם לָנוּ כְּדֹאִי לַעֲשׂוֹת כֶּךְ, לְשִׁאֻף אֶל הַנִּקּוּדָה."

אֲזַ אֵיךְ מִתְּכַוְּנִים לְקַבֵּל הַתּוֹרָה?

"הַדְּבַר הָרִאשׁוֹן הוּא לְדַעַת אִיזוֹ מִתְּנָה יִקְרָה קִיבְּלָנוּ בַּחַג מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ. תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה הִיא חֲמִדָּה שֶׁהִיָּתָה גְּנוּזָה אֲצֵל הַקֹּב"ה, אוֹרֵר יִקְרָה וְגִנּוּזָה שֶׁהוּא הֶעֱנִין לָנוּ. בַּעַל 'שִׁיבוּלֵי הַלֵּקֶט', אַחֵד מַגְדוּלֵי הָרֵאשׁוֹנִים, כּוֹתֵב שֶׁאֵין לָךְ אוֹת בַּתּוֹרָה שֶׁלֹּא יוֹצֵא מִמֶּנָּה שֶׁם הַמְּפּוֹרֵשׁ. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּעֲצָמוֹ נֹכַח בְּכָל אוֹת וְאוֹת בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. הַתּוֹרָה כּוֹלֶה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִשְׁאֲנַחְנוּ קוֹרְאִים בַּתּוֹרָה אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים לוֹ יִתְבָּרֵךְ וְנִדְבָקִים בּוֹ.

"הַתּוֹרָה הַזֹּאת הִיָּתָה קִיּוּמָת לְפָנֵי יִצִּירַת שְׁמַיִם וָאָרֶץ. לְמַדּוֹ אוֹתָהּ הַמַּלְאָכִים, לְמַדּוֹ אוֹתָהּ צַבָּא מְרוֹם, וְכַמּוֹכֵן בְּשִׁפָּה שׁוֹנָה. דִּיוָנִים עַל 'שׁוֹר שְׁנָגַח אֶת הַפֶּרָה' מִתְּפַרְשִׁים בְּרַבִּדִּים אַחֲרִים, כְּמוֹ שְׁכוֹתֵב הַרְבֵּי בַּתְּשׁוּבוֹתֵינוּ, שֶׁלֹּכֵן הַתּוֹרָה לֹא מְנוּקֶדֶת, כִּי אֲפֶשֶׁר לְקִרְאוֹ אוֹתָהּ בַּהֲרַבָּה צוּרוֹת וּפְרַשְׁנוּתִים. אֲזַ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ פּוֹתַחִים סֵפֶר וְלּוֹמְדִים תּוֹרָה, אֲנַחְנוּ עוֹסְקִים בַּחֲלֵק הַגְּלוּי וְכֶךְ נּוֹגְעִים בְּדַבָּר נִשְׁגָּב וְעִצּוֹם.

"הַקֹּב"ה הִסְתַּכֵּל בַּתּוֹרָה וּבִרָא אֶת הָעוֹלָם, כֶּךְ אוֹמֵר הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּפֶרֶשׁת תְּרוּמָה, 'כִּד בְּרָא קוּב"ה עֲלֵמָא אֲסִתְכֵּל בֵּה בְּאוּרֵייתָא וּבִרָא עֲלֵמָא וּבְאוּרֵייתָא אֲתִבְרִי עֲלֵמָא', מֶה שְׁאוֹמֵר שֶׁהַתּוֹרָה הִיא הַחִיּוֹת הָאִמִּיתִית שֶׁל הָעוֹלָם, וּמִמֶּנָּה וּמִכּוּחָהּ נִבְרָא הָעוֹלָם בְּכָל רֵגַע מַחֲדָשׁ. הַזְכוֹת הַעֲצוּמָה שֶׁלָּנוּ בְּקַבֵּלַת הַתּוֹרָה הִיא מַעַל וּמַעַבֵּר לְכָל מֶה שֶׁהָעוֹלָם שֶׁלָּנוּ יִכּוֹל לְבִטָּא. יוֹתֵר מִהָעוֹלָם כּוֹלֵו. קִיבְּלָנוּ אֶת מֶה שְׁקֹדֵם וּפְנִימִי יוֹתֵר מִהָעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲנַחְנוּ יִכּוֹלִים לְלַמֵּד וּלְהַבִּין, לְעַלּוֹת וּלְשִׁמּוֹחַ בְּאֲהַבַת הַתּוֹרָה."

אֲזַ בְּשִׁבְלִי לְשִׁמּוֹחַ בַּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, צָרִיךְ קֶצֶת כְּמוֹ הַשִּׁפְתָּ אִמָּת, לְזַכּוֹר אֶת הַנִּמְשָׁל, לְזַכּוֹר אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמִּתְחַבֵּא מֵאַחֲרוֹרֵי הַתּוֹכֵן הַסְּפִצִּי שֶׁל הַלִּימּוּד. אֲלוֹ מִילִים גְּדוּלוֹת, וְאֲנַחְנוּ וְדֹאִי מֵאֲמִינִים שֶׁהֵן נְכוֹנוֹת, אֲבָל כְּשִׁיּוֹשְׁבִים מוֹל סֵפֶר קֶשֶׁה לְהִרְגִּישׁ אֶת כָּל זֶה.

"הַעֵיסוֹק בְּרוּבֵד הַגְּלוּי שֶׁל הַתּוֹרָה, נוֹתֵן לְפַעְמִים תַּחוּשָׁה שֶׁל דְּקִדְקוֹת וּטְרַחְנוּת. רַבִּים בְּאִמָּת מִתְקַשִּׁים בְּשִׁינוֹן

כעבור שנה, מגיע האבא לקצור את הפירות ולראות נחת מבנו. נו ילד, שואל האב, מה יש מתחת לאל"ף? 'קמץ'. ואיך אומרים אלף קמוצה? 'אה'. והוא ממשיך איתו עם פתח, חולם, סגול, שווא, ואותיות ביי"ת וגיימ"ל ודל"ת, והילד שורק את התשובות מצויין.

"מגיעים לאות ה"י ופתאום אומר הילד 'אבא בוא נדלג לאות ו"ו'. שואל אותו האבא: למה לדלג? אני רוצה לדעת מה יש מתחת לה"י. 'בוא, אבא, יש עוד אותיות, ו"ו זי"ן חי"ת'. לא! אני רוצה שתגיד מה יש מתחת לה"י. 'אבא, זה לא כדאי'. אני מבקש. 'אבא תניח לזה, לך זה לא כדאי'. אני דורש ממך. 'אבא אתה בטוח? אני בטוח. אז הילד אומר לאביו: 'מה יש מתחת לה"י? - ובאידיש 'היי' זה ערמת שחת - מתחת לה"י יש את הכבש שאתה גנבת אתמול מיענקל'ה השכן...".

"אומר הרבי ר' העניך 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה, מה מונח, מה מסתתר ומתחבא מתחת לך שאתה לא שמח בעבודת האלוקים? מה מונח מתחת ללימוד היבש והקריר? למה אתה מושך את העגלה כאילו כפאו שד, בכזה קושי? ! איפה חדות ה' על ראשכם?"

צריך לבכות

הרבה מהמחקרים שעוסקים בתופעת הדתל"שים מדברים על הנקודה הזאת, שעבודת ה' פשוט לא מספיק מדליקה ומשמעותית. אנשים לא מרגישים תורת חיים.

"אומר בעל החידושי הרי"ם, אנחנו יכולים להיות כל היום במצוות ואנחנו לא יודעים את הקב"ה. אנחנו עומדים בחוץ, עומדים בשער. כשהדברים נעשים בלי הנשמה, בלי תשוקה להתקרב, אנחנו נותרים מרחוק. כל העם רואים את הקולות, אבל מי ניגש אל האלוקים ולא מסתפק בזיוקוקים? על הפסוק 'השִׁמְרוּ לָכֶם עֲלוֹת בְּהָרָה וְנִגַּע בְּקִצְהֵיהֶן', אומר השרף מקוצק: השמר לך, אסור לגעת רק בקצה, צריך ללכת עד הסוף!"

"צריך לחפש את הנשמה שבדברים. הזוהר הקדוש אומר שתרי"ג מצוות הן תרי"ג עצות, עצות איך להיבדק בה'. התורה היא המפתח להגיע לנותן התורה. ללמוד תורה זה לחבק את המלך! כך כתוב בתניא. וכשאנחנו מבינים שאנחנו זוכים לחבק את המלך, אז אנחנו מגיעים לשמחה, אז אנחנו רבוקים בחיי החיים.

"אתה רוצה להתקדם? תעבור טבילת אש קשה. טירונות של קומנדו. אם לא, תישאר בחוץ. לפחות תצחק 'פתחו לי שערי צדק', אבל לאנשים היום קשה אפילו לצעוק, רוצים לקבל הכל מיד וחינם."

אל תפספסו את האהבה שלכם

מוזמנים להזכר בעוצמת האור שיש ביניכם, בסדנאות קרבה ייחודיות

יום רביעי | ט' סיוון | 19.5 | 20:30

איך להפוך את התסכול במחלוקות על גידול הילדים, לשיתוף פעולה מיוחד, שמבוסס על פרגון, הערכה והבנה הדדית עמוקה | **ללא עלות**

מוצ"ש | יא' סיוון | 22.5 | 21:00

"להזכר עד כמה טוב לנו ביחד" - חגיגת קרבה זוגית - תנועה, משחק, דיבור מהלב ומדיטציה זוגית, ליצירת חווית קרבה עצמית | **55 ש"ח**

הסדנאות אצלכם בבית כאמרת: 058-588-5319

אריאל גולדמן - להאיר את נקודת החיבור
טיפול גוף נפש נשמה אישי וזוגי

**ספר
הפלאה**
הצטרפו
עכשיו!

חדש!
לימוד חנים
באפליקציה
הורידו עכשיו!

מתן תורה, התחלה חדשה ברמב"ם היומי

בוא לפתוח איתנו את ספר הפלאה,
ותקבע עתים לתורה, בקיצור ובשלמות.

הרמב"ם היומי

*4531

058-6133743

"הבקשה הראשונה בשמונה עשרה היא חכמה בינה ודעת. כותב רש"י שדעת היא רוח הקודש. לכאורה איך אדם מעז לבוא בתחילת שמונה עשרה, והבקשה הראשונה שלו היא רוח הקודש? חוצפה ממדרגה ראשונה. רגע אחר כך תגיד 'השיבנו' ו'סלח לנו', משמע שאתה עדיין לא מושלם. אז מאיפה פתאום רוח הקודש? אלא שזו לא בקשה אלא הצהרת כוונות. שואלים יהודי 'מה אתה רוצה?' - אני רוצה נבואה! 'אבל מה אתה קשור לנבואה?' - אני לא קשור, אבל זה מה שאני רוצה".

אז לא לבנות על זה שאוטוטי יש לי רוח הקודש?

"שאלו פעם את רבי ירוחם הלוי, המשגיח המפורסם של ישיבת מיר, אם זה נכון שלרבי מגור בעל 'אמרי אמת' יש רוח הקודש. אז הוא התבטא ואמר 'לי אין רוח הקודש, אז אני לא יודע לומר. אבל אני יכול להגיד לכם שאת כל המעלות של רבי פנחס בן יאיר ראיתי אצלו, אז מסתבר שהוא גם מגיע לדרגה האחרונה של רוח הקודש'.

"אי אפשר להגיע ל'רוח קודש' אם לא זוכים ליגיעת תורה, להבנת התורה ושמתת התורה. רבי פנחס בן יאיר מדבר על כל המסילה העולה בית א-ל. והתורה היא הבסיס לזהירות וזריזות, טהרה ונקיות, עד שמגיעים לרוח הקודש.

"ולשאלתך הקודמת, טוב מאוד לשאוף לגדולות, ויחד עם זאת לא לבלבל את השאיפות עם הצעד הבא, עם העבודה שלי היום, מחר ומחרתיים. אני רוצה קירבת אלוהים במקסימום האפשרי. אני יודע שיש בדרך 'השיבנו' ו'סלח לנו', אני יודע שיש דברים שנצרכים ויש דברים שהם חובה בדרך לשם, אבל זו השאיפה, והיא לא רק שלנו. אנחנו צועדים לקראת מצב שבו הקב"ה אומר 'אשפוך את רוחי על כל בשר וניבאו בניכם ובנותיכם', ילדים יתנבאו. לפני ביאת משיח הקב"ה פותח את הלבבות".

ומה יעשה מי שמרגיש שלבו אטום?

"החזון איש כותב באגרות שלו, שבתחילת הדרך התורה היתה קשה עליו כמוות. אתה רוצה להתקדם? תעבור טבילת אש קשה כמוות. טירונות של קומנדו. אם לא, תישאר בחוץ. לפחות תצחק 'פתחו לי שערי צדק'. אבל לאנשים היום קשה אפילו לצעוק, רוצים לקבל הכל מיד וחינם".

רוחניות בדור הטאצ'

"אנחנו חיים בדור מהיר, הכל צריך להיות זמין ועכשווי.

"כשאנחנו עוסקים רק בחיצוניות, רק בדקדקנות, שהיא נצרכת אמנם אבל איננה נשמת התורה, אז חסרה לנו שמחה, אנחנו לא מוצאים את מקומנו. חושבני שזה אחד הדברים שהבעש"ט הקדוש - ששכונות הוא יום ההילולא שלו - חידש, לתת דגש על 'רחמנא ליבא בעי', הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב".

איך אפשר ללכת עד הסוף, לגשת אל האלוהים, אם אני מרגיש רחוק?

"כתוב בתחילת השולחן ערוך ש'ראוי לכל ירא שמים שיהיה מצר ודואג על חורבן בית המקדש', ומה קורה לכל מי שהוא לא ירא שמים? אם אתה לא זוכה לדאוג על החורבן, אז יש לך סיבה אחרת לבכות - על היראת שמים שלך. צריך לבכות. צריך לעמוד מול הקב"ה בצמא, להשתוקק ל'קירבת אלוהים' לי טוב'. אין דרך להגיע לאהבת התורה ויראת ה' אמיתית בלי לצעוק ולזעוק על הדבר.

"ואם אדם מרגיש שהוא לא מצליח לצעוק - אז שיועק על הדבר הזה עצמו! על כך שהוא לא מצליח לצעוק! אומר היהודי הקדוש מפשיסחא - צריך לרצות לעבוד את ה'. ואם אני לא רוצה? אז תרצה שיהיה לך רצון. תיגע בשיפולי הגלימה, תעמוד בקצה ההר ותצעק שאתה רוצה לגשת אל האלוהים".

דלתות נפתחות וטירונות של סיירות

"אנחנו נמצאים בדור של גאולה, מתקיים בנו 'משיב הרוח'. כשאדם אומר 'רוצה אני', נפתחים לו דלתות ושערים. מה שבעבר היה צריך לצעוק 'געוואלד' היום זה יותר בפשטות, יותר בקלות. מאידך, יש כל כך הרבה דלתות נוספות שנפתחות בו זמנית, וכדי שאנחנו נצליח לכוון את עצמנו ולדייק, צריך גם על זה לצעוק בתפילה. אגב, גם בשביל גאולה חייבים ללמוד תורה, כמו שכותב אור החיים הקדוש 'אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה'".

בדור של דלתות נפתחות, טוב לשאוף לגדולות? איפה עובר הגבול בין שאיפה לגדולות בלימוד תורה ובעבודת ה' ובין התרסקות הדמיונות שלי, כשאני מגלה שניסיתי להיות משהו שאני לא?

אתר הבית של הספר היהודי <<

נעשה ונקרא

מבצעי שבועות
<< **שיעשו לכם את החג** >>

*יהדות *עיון *פרשת שבוע *אמונה *זוגיות *ילדים *לימוד *חינוך

שירות לקוחות 02-6427117 | חפשו בגוגל יריד הספר היהודי

שכר'. אנחנו צריכים לזכור שיש ממד כזה, של כפיית הר כגיגית, בעבודת ה'. לא הכל רק דבש וחלב ובקלות ובנעימות. יש עול תורה והקב"ה אומר 'אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו - כאן תהא קבורתכם', פירושו של דבר שאין דרך להישמט, אתה פה".

אני פה, אבל מה אני עושה אם אני לא מתחבר?

"ישנה גישה שגויה שאומרת 'אם אני לא מחובר, אני לא עושה'. זו טעות כמעט כמו לומר 'אם אני לא רואה, אני לא מאמין'. אנחנו צריכים להתרגל לעבוד ולהתמסר, גם 'כשאין קליטה', גם כשאני לא מרגיש מחובר. עבודת ה' נקנית במסירות נפש, ואם כשאדם לא מרגיש הוא נסוג לאחור, ודאי שבמצב הזה הוא לא עבד ה'".

"בגמרא כתוב 'במי אתה מוצא חמאה של תורה - במי שמקיא חלב שניק משדי אמו עליה'. כדי לזכות להגיע ל'קרבת אלוהים' לי טוב' צריך מסירות נפש. 'והיו הדברים האלה על לבבך', אומר השרף מקוצק - למה לא 'בתוך לבבך' למה רק 'על לבבך'? כי בשביל שהלב ייפתח, צריך לשים על הלב הרבה תורה. בסוף הלב ייפתח והכל ייכנס, אבל בדרך יש הרבה מאמץ, וצריך הרבה אמונה שתחזיק אותנו בשלבים האלה. אין מי שלא עובר טירונות".

ואחרי הטירונות עוברים לשלבים אחרים?

"כשטורנוסרופוס הרשע שואל את רבי עקיבא האם אתם בניס או עבדים, עונה לו רבי עקיבא - כשאנחנו עושים רצונו של מלך, אנחנו בניס, וכשאנחנו לא עושים רצונו של מלך, אנחנו עבדים. שואל המגיד ממעזריטש - הרי עבד הוא הכי כנוע, הכי צייתן וממושמע, אז איך אפשר לומר שכאשר אנחנו לא עושים רצונו של מלך, אז אנחנו עבדים?

"אומר המגיד הגדול: 'לעשות רצונו של מקום' זה לא רק לציית. כשאדם מבצע, זה נקרא עבד, ופשיטא שאנחנו מחויבים לעשות את מה שה' אומר לנו, לא על זה הדיון. אבל בן זה משהו אחר לגמרי. כשאבא רוצה משהו מבנו, כשהבן רוצה

אין לנו את היכולת לדחות סיפוקים או לעצור. הידע מידי, האפשרויות מיידיות. הכל אינסטנט. לא מסוגלים לבוא ולבנות עוד אבן ועוד נדבך, ללמוד עוד ספר ועוד שורה. בחור שניגש להיכלי תורה ועבודת אלוהים רוצה מיד לדעת, להרגיש, להיות נוכח, אבל זה תהליך וזו עבודה.

"יש הרבה מהפכי נפש והרבה עליות ומורדות בדרך, וצריך לקחת את זה בחשבון. כשמדברים עם צעירים על מסירות נפש בעבודת ה', זה נשמע כאילו מדברים על לקפוץ עכשיו לכבשן האש. הבעיה היא שאנשים באמת מוכנים, אין להם בעיה באופן חד פעמי ללכת עד הסוף, להישרף על קידוש ה', אבל לחיות על קידוש השם? עוזב אותי, הנח לי, זה שייך רק למשה רבינו. זה לא אני".

יש אברכים שניסו למסור נפש על התורה, דפקו בשער עד... התייבשו.

"אני עובד את אלוהים, ומה יוצא לי מזה, עם מה אני הולך הביתה? האם קיבלתי השגות מטורפות, מדרגות גבוהות, ידיעה בתורה, התקרבות? הבסיס לכל השאלות האלו זה האני. האגו הוא החוצץ המרכזי. וכשהמניע לעבודת ה' הוא המונע הגדול של עבודת ה', אנחנו בבעיה.

"כשאנחנו ניגש לעבודת את ה' - תהיה כולך שם. תן את עצמך. אל תצפה לתמורה. היסוד של עבודת ה' הוא להתבטל לחלוטין, אין לנו ציפייה בכלל למשכר. זה מה שאומר הרבי מקוצק, 'אנוכי - עומד בין ה' וביניכם'. האגו מפריע לנו לראות את הקדוש ברוך הוא. אנחנו אלה שעומדים ומסתירים, ואז שואלים איפה הוא, לא רואים אותו".

לא הכל דבש

"במתן תורה הקב"ה כפה עלינו הר כגיגית. הקב"ה בעצם אמר לנו 'בין רוצים בין לא רוצים - אני מלכם להיענש ולקבל

מרכז זהות 'תכלת' בנתניה
קורא לך!
נותני שני תקנים אחרונים!
בשילוב מדרשה, גרעין תורני ומעטפת של קדושה.
סיירת קרובה ביג' סיון, 24.5
לפרטים-יאללה: 052-4317087

כחלק מהתרחבות המוסדות
דרושים
לגרעין החינוכי נתניה
• מורה מחנכת • מורה מקצועית • רב-גן
• רכז לוגיסטיקה • רכזת תרבות • מלמדים לת"ת
במקום - מוסדות חינוך תורניים לילדים | קהילה תורנית תוססת ומגובשת
קו"ח כולל שם המשרה ל: bmag3000@gmail.com

הגרעין החינוכי נתניה
בתנופת קליטה
משפחות אידיאליסטיות/אברכים ליישיבת ההסדר
בואו להיות חלק מהשליחות
במקום - מוסדות חינוך תורניים לילדים
קהילה תורנית תוססת ומגובשת
לפרטים - אדרת: 052-4806826

כולל האברכים
בישיבת "ערשנו רענה"
מתרחב
ומותח שערו לקבלת אברכים צעירים
מסלול דינתי - חושן משפט - הלכות עדות
מסלול רבנות - יורה דעה - הלכות נדה (אפשרות ליישומים)
סדר גמרא - בבא קמא - לימוד בהיקף
שיעורים בחסידות ועבודת ה'
מלגות ואפשרויות דיור מכובדות
לפרטים נוספים: חגי 052-4600874 | רח' הרב אפרים 31 רענה

קהילת ראשית

משפחה שגדלה ברמת השרון

בוארים 31/32/33

חגית | 052-3114855

באת כאת בלרון - באת עם ילדא

אחפשים יותר חיבור
יותר אהבה
יותר משמעות?

מוזמנים לבלרון! לפרטים: תמר 052-3847860

ב"ה

לבדעת

תפארת שמשון

הזדמנויות אחרונה להצטרף

ממשיכים בלימוד התניא

ממשיכים עם התוכנית השנתית
בלימוד פרקים כו-נ מליקוטי אמרים
המבחן יתקיים בעז"ה בתחילת חודש מנחם אב

תלמידים שנבחנו בשנים קודמות על פרקים א-כה
ולא נבחנו על פרקים כו-נ יכולים להצטרף לתוכנית

לרישום:

בטלפון: 072-221-9050

שלוחה 5, בין השעות 13:00-15:30

או במייל: lladaat@gmail.com

ניתן להירשם עד יום חמישי י' סיון

קו שיעורי חסידות

ניתן להאזין לשיעורים
שנמסרו בתוכניות הלימוד
מאת הרבנים המשפיעים:

הרב אפרים דמיובסקי שליט"א
הרב יצחק קפלן שליט"א

להאזנה חינו:

03-610-9099

שו"ת עם רבני לב לדעת: 072-2219050

שלוחה 2, בימים א-ה, בין השעות 13:30-15:30, 21:30-23:00

לפרטים ויצירת קשר: 072-2219050

מענה אנושי בשלוחה 5, בימים א-ה, בין השעות 13:00-15:30

מייל: lladaat@gmail.com

להשיב הכל לשורש

"לא מזמן נפטר יהודי גדול בירושלים, קראו לו 'ר' משה ריזל. בסלוניס אמרו שאסור להגיד שהרבי שלנו הוא הרבי הכי גדול בעולם, אבל אפשר לומר שיש אצלנו בבית המדרש חסידים שהם יותר גדולים מאדמו"רים אחרים... 'ר' משה ריזל היה ביניהם. הוא היה מורי ורבי בתור בחור, והוא אמר לי בשם ה'דברי שמואל' - הרבי מסלוניס זצ"ל, ותיאר שהפנים של הרבי השתנו תוך כדי דיבור: בתהילים כתוב 'כי טוב חסדך מחיים שפתי ישבחנך'. יש טוב שהוא יותר חסד מאשר עצם החיים, ומהו? הזכות לשבח ולהודות.

"כדי להגיע לתורת חיים, כדי להגיע ללב פתוח לתורה, צריך להודות ולהלל את הקדוש ברוך הוא. העצב, העצלות, יסוד העפר, אי הכרת הטוב, כל אלה מצמידים אל הנחש הקדמוני, אל חטא אדם הראשון, ומרחיקים את הלב מלהיפתח לאהבת ה' ואהבת תורה.

"מידתם של הלויים היא גבורה. לפני חמישים יום, בליל הסדר, שמנו שלוש מצות, האמצעית היא כנגד לוי וכןגד גבורה. משה אומר ללויים 'שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו'. בהרבה מקומות אפשר לראות שהלויים הם גיבורים, ומהי גבורתם בבית המקדש? לשיר".

איזו גבורה יש בשירה?

"השירה של בני לוי זה להחזיר את הכל למקור, כמו שכותב הזוהר. זה דומה לגבורה של יצחק, שאינו עושה שום דבר אקטיבי בחייו, מתוך שהוא כולו מבוטל לקב"ה.

"אברהם אבינו חי במידת החסד, הוא אקטיבי, צועק אמונה, כורת בריתות. מה אברהם אבינו עושה לישמעאל? זורק אותו מהבית. אבל יצחק אבינו יושב עם עשיו הרשע, עם נשים מקטרות בבית, ולא אומר דבר. יצחק ספון באוהל הנהגת השם. על כל באר שסותמים לו, הוא ממשיך הלאה. זוהי מידת הגבורה, להחזיר הכל לה' יתברך.

"אדם שכל היום עוסק בלראות את הקב"ה, להכיר שהקב"ה מחייה, 'ואתה מחיה את כולם', ליבו מתרונן בקרבו והוא מלא הודיה לריבונו של עולם - ייפתחו לו שערי תורה, ייפתחו לו שערי יראה. הוא יגיע לדרגת בן ויזכה להכיר את האות שלו בתורה.

"כשאדם חי באמונה שמחיה את בעליה, כשאדם חי את 'אנכי ה' אלוהיך', זה יביא אותו לכל שאר עשרת הדיברות ולכל מעלות התורה. הוא נהיה לבן, הוא מודה, הוא משיב את ליבו, נפתח ה'בלבבך' והוא זוכה להיות 'קרוב אליך'".

משהו מאביו, געועי האהבה מולידים רצון חדש. 'עושים רצונו של מקום' זה אומר שאנחנו יוצרים רצון חדש. המקום שבו אדם רוצה בכל ליבו ונפשו לעשות רצונו של מלך ולשמח את בורא העולם, זה בן. כמו שאמר החסיד ב'חובת הלבבות' שהוא סולח לחברו כי אם הוא לא יסלח אז זה יגרום לשכינה כאב, אז הוא סולח כדי שלקב"ה לא יהיה צער.

"אבל תחילת התהליך זה להיות עבד, להיכנע, לציית, להתבטל. ומשם מתקדמים. אומר ה'שפת אמת', יהודי עומד בשער וצועק 'פתחו לי שערי צדק!' עומד וצועק 'רצוננו להיות בנים!'. ולא פותחים לו מיד, מנסים אותו. השכינה עונה 'זה השער לה', רק צדיקים יבואו בו'. היהודי בחוץ לא מרפה, ממשיך במסירות נפש עד 'אבן מאסו הבונים', עובר דרך שלבים קשים ומייאשים, אבל בסוף הכל ייפתח. 'זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו'.

לפגוש את עצמך כדי לפגוש את התלמיד

בשילוב לימודי תואר שני במקצועות היהדות תנ"ך | תושב"ע | מחשבת ישראל | חינוך יהודי

תוכנית "לפני ולפנים"

התוכנית כוללת סדנאות הפנמה ויצירה בכלי הבעה מגוונים: סדנת כתיבה ויצירת, סדנת תיאטרון ופיתוח קול קבוצת לימוד והדרכה בסוגיות הנובעות מהשדה החינוכי.

+ מסע תפילה עם הרב דוב זינגר

אפשרות לשנת לימודים אחת בקמפוס | יום לימודים אחד בשבוע

התוכנית בהשראת דרכה של 'ישיבת מקור חיים' המכשירה מחנכים בשיטה מקורית ומיוחדת השואפת להפגיש בין נפשו של המורה לעולמו הפנימי של התלמיד

בואו לקחת חלק בהתחדשות מקצועית ואישית

עוד בתכניות התואר השני: הוראת המתמטיקה | ניהול וארגון מערכות חינוך | חדש! חינוך מיוחד

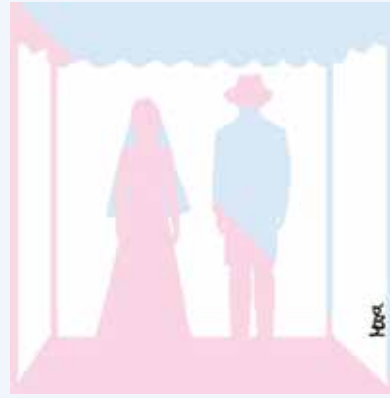
למשלבים עם תוכנית 'מאירים' מנהיגות בחינוך היהודי: תוכנית ייחודית למצטיינים

מלגה על סך 10,000 ₪

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

אושר

התחתנתי איתה כי חשבתי שהיא זו שתעשה אותי מאושר. אני כבר לא מרגיש מאושר, אולי בחרתי לא נכון?

מה עליהם לעשות?

אולי כדאי פשוט לוותר ולצאת לזוגיות אחרת? אולי עם בן זוג אחר הם יהיו יותר מאושרים?

לפני שמגיעים להחלטה מרחיקת לכת וגורלית חשוב להבין היטב את נושא האושר ולעשות מולו בירור אמיתי ומעמיק.

אף אדם לא יכול או צריך להיות ספק האושר שלנו, ברגע שאנו מצפים מאחרים להיות ספקי האושר שלנו, אנחנו צפויים לתסכול חוזר ונשנה. על מנת לחדד את ההבנה הזו נחזור רגע לרועי, כל עוד רועי ניגש לקשר מתוך חסרון, מתוך ציפייה שבת הזוג תביא לו שמחה עונג ונחת הוא לא באמת בחר ברוית. בחירה אמיתית בבן הזוג שלנו היא הבחירה לתת לו מקום, כלומר להאמין בקיומו המוחלט ללא קשר אלינו, בן הזוג שלנו לא נועד למלא אותי, לא נועד לשמח אותי, הוא לא נועד לפתור לי את כל הדכאוניות שלי אלא יש לו קיום ומשמעות בלי קשר לתפקידו בחיים שלי.

הבחירה של רועי לחיות עם רוית על יתרונותיה וחסרונותיה היא בחירה לבחור בטוב שבחיים, לבחור חיים מלאי משמעות מלאי ערך והבחירה הזו אינה תלויה בשאלה אם רוית "תעשה" או "לא תעשה" אותו מאושר.

עצם זה שרועי ורוית חוו משבר אמיתי, זה בדיוק העובדה שאפשרה להם לקבל הכרעה אמיתית, עכשיו הם צריכים להחליט להוציא את התודעה שלהם מלהמשיך לשקוע בעצמם, הם מבינים שיש כלים, יש דרך להתמודד. זהו, לא צריך לפחד יותר, אין יותר ממה לפחד, עכשיו הזמן לבחור להשקיע את עצמם בטוב שיש בעולם!

מעצם זה שהם שלמים עם הבחירה הזו והולכים איתה עם כל התוקף, זה מה שייצר את האושר!

זו נקודת הבחירה אצל האדם, כאן נעשה החיבור לנקודה האלוקית שבנו.

רוצים לדעת מה עלה בגורלם של רוית ורועי?

רועי הצליח להסיר את הפחד ומצא את כוח הבחירה. וכשהוא ליבן לעומק את נושא האושר, הוא בחר להביט באושר מנקודת מבט אחרת. הוא הצליח למצוא בתוכו מקום בו האושר הוא אינו מושג זמני בר חלוף שתלוי בחיצוני לו, הוא הגיע לרובד עמוק יותר שבו הוא בחר להיות מייצר אושר.

רוית ורועי הצליחו היכן שזוגות אחרים נכשלו כי הם בחרו בחירה אמיתית, בחירה ששורשה מתוקן, בחירה שאינה מפחד. בחירה אמיתית של מסירות נפש, שזה אומר שלמרות הידיעה שלכל אורך הדרך יהיו שוב ושוב כשלונות, הבחירה בטוב שבחיים לא תשתנה.

זוגות רבים מאמינים כי בעצם העמידה תחת החופה נעשית בחירה בבן הזוג, אך אם נביט לפנימיות הדברים נוכל לראות דבר מה מפתיע במיוחד, שייתכן ומעולם לא באמת בחרנו בבן הזוג שלנו ואולי אף הוא לא בחר בנו.

זוג צעיר הגיע לטיפול בעקבות משבר חריף בקשר, נקרא להם רוית ורועי (שמות בדויים כמובן) רועי הגיע לטיפול כיוון שהרגיש מאויים מצידה של רוית שאמרה: "אם הפעם לא יהיה שינוי בקשר אנחנו נתגרש". רועי פחד מאוד מהגירושין, בעומק הנפש הוא הרגיש שהטיפול נעשה מתוך כפייה, ובעזרת תהליך טיפולי משמעותי הוא הצליח להיפרד מהפחד שהגיע את כל המהלך הטיפולי. נקודת מפנה זו הייתה רק תחילת הדרך להשגת היעד הטיפולי המרכזי. יעד שמאפשר דיוק ובירור פנימי לגבי איך הוא רוצה לבחור לחיות את חיי הזוגיות שלו.

באחד הטיפולים אמר רועי: "אני לא מרגיש שאני מאושר. אני צריך לעשות כל כך הרבה שינויים, התיקונים כל כך עמוקים, יש עוד דרך ארוכה וקשה שצריך לעבור, נמאס לי אני לא יכול להיות מאושר ככה! אני מרגיש שזה גדול עליי! זה לא טבעי לי, איך אני יכול להמשיך לחיות ככה בלי להרגיש מאושר?" המצוקה שאלה נקלע רועי, הייתה המצוקה הנכונה שהעבירה אותו לשלב הבא, לשלב בירור שאלת האושר.

מהו אושר בחיים עבורנו?

אנו משתמשים באושר בשני אופנים: כמטרה בחיים או ככלי עבודה.

אצל רוב האנשים בימינו האושר הוא מטרת על ויעד עיקרי בחיים. אם נשאל כל אדם מה הוא רוצה בחיים אני משערת שרובנו נשיב "כל מה שאני רוצה זה בסך הכל להיות מאושר!"

האושר לאדם הוא כמו חשמל למוצר חשמלי אדם ללא אושר הוא אדם כבוי.

יש חשמל שמניע את המערכת ויש מערכת שמייצרת חשמל.

רועי היה צריך לברר עם עצמו אם הוא רוצה להיות מקבל חשמל או מייצר חשמל.

כמו כולם, גם רוית ורועי רצו בסך הכל להיות זוג מאושר, הם ציפו לקבל את האושר זו מזה. עם השנים התווספו לחצים ומתחים שונים למערכת המשפחתית, וכך התחלף לו האושר בתחושת תסכול וקושי.

תורה מן השמים

איתי אסמן

העיקר של "תורה מן השמים" נחלש מאוד בדורנו, והוא חייב להתברר. התורה היא לא עוד הגות או חכמה מעניינת, אלא היא רצון ה', הדרכת ה' איך לחיות חיים אלווקיים על הארץ, שמביאים אותנו אל ההשלמה שלנו כיחידים וכאומה.

יש לזכור את ההיסטוריה שלנו, היו תקופות שהנבואה הייתה נפוצה מאוד בקרבנו והיו לנו נביאים כפליים מיוצאי מצרים. יש לדבר על נצחיות תורת משה ועל התורה שבעל פה שעוברת מרב לתלמיד ומעבירה מסורת שניתנה לנו בסיני. גם אם לא מדברים על הסוגיות האלו באופן ישיר, יש לכוון למטרה הזו, שיתברר אצל כל יהודי ויהודיה העיקר היקר הזה, שמביא ברכה וחיים למי שאוחז בו.

אני זוכר שכחילוני שוחחתי עם דתיים על אמתות התורה, הם הסבירו לי שהתורה אמת כי קיבלנו אותה מאב לבן עד מעמד הר סיני, ותשובה זו לא התיישבה בליבי. אמרתי להם "אבל אני לא קיבלתי מאבא שלי תורה", ולא היה להם מה להשיב לי. ככל שהתחברתי לעם שלנו ולשורשים שלו, הבנתי שתמיד היו חלקים בעם שזנחו את התורה או ידעו מעט ממנה, אבל העם בכללותו מעולם לא עזב את התורה, וברגע שימשבר גם הכופרים הגדולים ביותר מסרו את הנפש על התורה.

מאוחר יותר התברר לי שסבא שלי ז"ל למד בשיבת פונובוי' אצל הרב כהנמן בליטא (סיפור מרתק בפני עצמו). רק אחרי שחזרתי בתשובה ניהלנו שיחות בנושא, וכך גם אני מצאתי את הקשר המשפחתי האישי שלי לתורה, שנקטע מעט. זכיתי ללמוד תורה ולהשלים את מה שנשכח ממשפחתי. כך עלינו לסייע לכל אחד לחזק את הקשר שלו לתורה מן השמים.

אסיים בדברי הנשר הגדול הרמב"ם באגרת תימן "וזכרו מעמד הר סיני, אשר ציונו ה' לזכרו תמיד, והזהירונו משכחו, וציונו להודיע אותו לבנינו עד שיגדלו על ידיעתו, והוא אמרו יתעלה: 'רק השמר לך ושמור נפשך מאוד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך, והודעתם לבניך ולבני בניך, יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחורב'. וראוי לכם, אחינו, שתגדלו בניכם על דימוי המראה הגדול ההוא, ותספרו בכל קיבוץ גדולתו וכבודו, שהוא קוטב הדת, והטענה המביאה אל האמת."

להצטרפות לקבוצת טיפ יומי בענייני קירוב ממגוון רבנים יש לשלוח הודעה ל 052-4295592

כחילוני, שיעורי תנ"ך מאוד שיעממו אותי. קיבלתי במקצוע הזה את הציין הכי נמוך בבגרות. למי היה אכפת מעלילות גילגמש ואותנפישתים וההשוואה שלהם לסיפור המבול? למה אני צריך לדעת את ההשוואה בין חוקי חמורבי לתורת משה? למה אני צריך ללמוד על הקבלה כיאסטית ואיך זה יועיל לי בחיים?

אני זוכר שבשיעור תנ"ך בחטיבת הביניים, אחרי שנכנסנו לחומר, שאלתי את המורה לתנ"ך איך היא לא שומרת מצוות ויחד עם זאת מלמדת תורה, זה היה נראה לי מאוד מוזר. היא אמרה לי שהיא מתייחסת לזה כמו תרבות יפה, יש דברים שהיא לוקחת לחיים ויש דברים שהיא לא מתחברת אליהם. כך עיצבתי את דמותי החילונית ואת היחס שלי לתורה כאל טקסט אנושי משעמם. עד...

לאט לאט נבטה בי האמונה. זה לא היה ביום אחד, אבל אני חושב שאחד הדברים המרכזיים שגרמו לי לתת בתורה אמן, זה שראיתי רבנים חכמים שאומרים דברי עומק, אחרי כל השטחיות שלמדתי בתיכון. אחרי שראיתי שיש בתורה הרבה חכמה, התברר לי שזו לא עוד חכמה אנושית, אלא חכמה אלוקית, שהתורה היא מן השמים.

כשבאים לעסוק בסוגיית הזהות היהודית, לפני כל החידושים והווארטים החביבים, יש להבחין בין עיקר לטפל ולעסוק קודם כל בעיקר. משל לשני אנשים שמגיעים לרופא, אחד פצוע וזב דם, והשני שלם בגופו.

הרופא נותן הנחייה לקחת את השלם בגופו לטיפול נמרץ, ואומר לשני להמתין. הפצוע מדדק "למה אותו אתה לוקח, הרי אני כולי מלא דם?", והרופא מגלה לו: "לך יש פצע, נשים לך תחבושת ותנוח בצד, אבל הבחור השני עוד שנייה עומד לקבל התקף לב".

כאשר עמדו מול רבותינו רוחות כפירה וערעור כנגד הדת היהודית, הם החליטו לכתוב עיקרים, כמו עיקרי האמונה של הרמב"ם ושל רבי יוסף אלבו. לכאורה יש להקשות, הרי כל המצוות הם עיקרי אמונה, "כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע", אז איך יש עיקרים מסוימים שיותר חשובים מאחרים?

על זה עונה הרב קוק במאמר העיקרים, שכשאברים צדדיים נחסרים על ידי איזה מקרה או פגע, החיים עדיין יכולים להמשיך את דרכם ולפעמים גם מרפאים את החולי, במקרה הרע האדם נשאר בעל מום. אבל כשאבר מרכזי נפגע, נפגעים גם אוצרות החיים. ועיסוק בעיקרי האמונה יכול להשיב לתחייה את הנשמות בדור.

שני אנשים שמגיעים לרופא, אחד פצוע וזב דם, והשני שלם בגופו. הרופא נותן הנחייה לקחת את השלם בגופו לטיפול נמרץ, ואומר לשני להמתין. הפצוע מדדק "למה אותו אתה לוקח, הרי אני כולי מלא דם?"

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 052-4295592 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

כבר קניתם שילוח?

קומיקס ילדים "הגיע הזמן"

9 ספרים רק ב-399

ערכים עם חילוק!

קומיקס מרהיב לפרשת השבוע

הפיש

מחר ספרי וספרי אלוהים

טוב להיות נציט

ראש יהודי להזמנות: 052-5665005, 02-6791122 | www.roschy.org

הרב עומר שפס | רב יועץ ופוסק במכון

ברק המאיר את חשכת הלילה

שליחותנו כרבנים מתרכזת גם בליוי ותמיכה מבחינה נפשית ורוחנית. זוג זקוק לפעמים לשעות מרובות של הקשבה, עידוד, חיזוק ותפילה.

בשעה טובה התחלנו את ספר במדבר. הנצי"ב מוולוז'ין (העמק דבר, פתיחה לספר במדבר) מסביר שבספר זה מתרחש שינוי מצד ההנהגה של הקב"ה: בזמן יציאת מצרים רוב תקופת המדבר הייתה הנהגה ניסית גלויה, למעלה מן הטבע - הן בעצם היציאה ממצרים וקריעת הים, והן במן ובארה של מרים וכד'. אך כשהתקרבו ישראל לכניסה לארץ, התחלפה הנהגה זו בהנהגה נסתרת, דרך הטבע, וכפי שרואים במלחמות עם כנען ועם סיחון. זו הייתה הכנה לכניסה לארץ, כיוון שבארץ ישראל הקב"ה מנהיג את עם ישראל בדרך טבעית, ללא ניסים גלויים.

אלא, שגם בארץ ישראל בה יש השגחה נסתרת, מי שמתרגל להביט במבט נכון, יכול לפגוש את ההשגחה, ולפעמים גם לזכות לראות אף בגילוייה "כמו אור הברק המאיר חשכת הלילה" (הנצי"ב שם).

כשזוג שטרם זכה לפרי בטן פונה אלינו בבקשת ליווי וסיוע, אנו משתדלים להתאמץ לכוון אותו בדרך מתאימה ונכונה לו, להמליץ לו על בדיקות ועל טיפולים שונים ולכוון אותו לרופאים שלפי היכרותנו איתם - יוכלו להיות שלילים מקצועיים ונאמנים עבור הזוג.

יחד עם זאת, שליחותנו כרבנים מתרכזת גם בליוי ותמיכה מבחינה נפשית ורוחנית. זוג זקוק לפעמים לשעות מרובות של הקשבה, עידוד, חיזוק ותפילה. גם הטכנולוגיות הרפואיות המפותחות ביותר, לא יכולות להבטיח לכל הזוגות כולם פרי בטן, ולכן כמובן שאיננו יכולים להתחייב לזוג במאה אחוז האם ותוך כמה זמן יזכו, אך מה שבוודאי אנו יכולים לעשות הוא לחזק, לתמוך, לתת להם תחושה שאנו איתם, שאנו מבינים את הקושי, שאנו מצטערים בצערם, ומתחזקים איתם ביחד בביטחון באופן כל הנשמות שהוא מוליך אותם בדרך ישרה ונכונה להם.

תוך כדי ההליכה בדרך מפותלת זו של אתגרי הפוריות, ניתן להתבונן ולחוש את השגחת הקב"ה שמלווה את הזוג, ולפעמים אף זוכים להארות גלויות של השגחה פרטית, ולפלאים גדולים שלא ציפו להם.

לפני כמה שבועות התבשרנו על לידה מיוחדת במינה. מדובר בזוג שליווינו, שעברו טיפולים רבים שלא צלחו, ולאחר הטיפול האחרון שנכשל - הם כבר היו על סף ייאוש. לאחר כחודש הם התבשרו שהאישה בהריון. מתברר, שאמנם הטיפול לא הועיל באופן בו היה אמור להועיל, אך עקב טעות מסוימת שנעשתה במהלכו, קרה הליך בגוף שהוביל להריון טבעי!

הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל היה רגיל לתאר את ספר במדבר כספר שעניינו ההליכה בדרך, בנפולי הדרכים, עם כל סכנותיהם ואתגריהם, תוך שהקב"ה לא עוזב אותנו בשום מציאות, מסובכת ככל שתהיה, ודברו מכון אותנו ומדריך אותנו בכל מצב, בכל עת ובכל שעה.

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

קבלת התורה שלי

"עודד, מה שלומך? מדבר מיכה מאילת. זוכר?"

לא האמנתי למשמע אוזני. מיכה היה חבר ילדות שחזר בתשובה לפני כמה שנים, ומאז נבלע בלועה של 'מאה שערים'. התמלאתי בשמחה משונה שלא עמדתי על פשרה, ולאחר מכן חשתי מבוכה לנוכח הצלצול המפתיע.

"התגעגעי אליך וחשבתי לבקר... מה דעתך?"

"תשמע, זאת הפתעה בשבילי...". שוחחנו וקבענו שיגיע בעוד שבוע.

לא ידעתי כיצד להתייחס לפגישה. חשתי כעומד לפני מבחן פתע קשה. התחלתי לחפש חומר נגדי להתכונן לעימות בין העולמות. כבר שמעתי על ידוענים כמו אורי זוהר שנפלו ב'פח' האמונה. כסטודנט למדעי הרוח והאמנות לא חסרו לי כלי נשק רוחניים ותרבותיים, ובכל זאת בטני כאבה מהמתח המזורז שהתפשט בי. היו לי כמה ספרי פילוסופיה של סארטר ואלבר קאמי, משלימו הספרותי. קראתי בהם ממושכות, מתכונן למלחמת העולמות הצפויה לי. נאחזתי במילים ארוכות והגדרות מפותלות שלא תמיד הבנתי. רק ידעתי - זאת פסגת המין האנושי! מבעד לכל המשחק העולמי יש אמת אחת: אנו חיים בעולם אבסורדי וחסר משמעות, שמיתה אינסופית מקיפה אותו מכל עבר. הפילוסוף והסופר הצרפתים קבעו עבורי את האמת עלי אדמות - בחילה!

בבוקר יום הפגישה קמתי בתחושה משונה. ריח רע עלה באפי. על הספר התמציתי ביותר של שיטת סארטר הייתה שולית פרש שכיסתה אותו. רציתי להקיא. לפתע שמעתי קולות של נביחה צורמת מכיוון הסלון. הכלב הקטן של אחי נתקף בקלקול קיבה חמור ושינף את החדר. איזו הפתעה על הבוקר...!

לאחר שהעברתי את הכלב לגינה הזדרזתי לנקות את הבית. את ספר הפילוסופיה כבר לא היה ניתן להציל. שמעתי את הכלב נאנק. כנראה שאכל רעל חולדות. הכלב רץ לפינה נסתרת ליד המחסן מחוץ לבית, ושם נפח את נפשו העלוכה ביבבה. איך אודיע על כך לאחי?

לאחר מתקפת הבוקר התקשרתי לאייל חברי, כדי שיצטרף לפגישה המיועדת. אייל הגיע בתוך רבע שעה, רכוב על אופנועו הקולני, ונכנס לביתי חובש קסדה ענקית ומחייך במבוכה. ניסיתי לשחזר איתו את דברי הפילוסוף הצרפתי, אבל הכול התערפל. פרט למקרה המעיק עם הכלב, לא נותר דבר במוחי. ניסיון להתברר, אך מבוכתנו השתלטה על הכול. מעומק לבי פרצה אנחה, והקצנתי אותה בכוונה לצעקה.

אז נשמע צלצול הפעמון העדין שהתמוז עם צעקתי השוככת.

הדלת נפתחה ומיכה ניצב בפתח: מגבעת, חליפה, זקן מדובלל ופאות ארוכות. מתוך מראהו המלאכי בקע חיוך רחב. הוא ניגש אלינו בזריזות וחיבק אותנו. ואז שלף ספר שחור בשם 'אור האמת והאמונה' והניחו על השולחן העגול ליד 'המיתוס של סזיפוס' של קאמי, שבו נראה האדם המיתולוגי עולה אל ההר, כשסלע ענקי שעון על כתפו המבריקה מזיעה.

בעל כורחנו נכנענו. אלף אורות נכפו עלינו באותו לילה של קבלת התורה הפרטית. כל התמימות שהסתתרה בתוכם נפשנו התפרצה. לא שאלנו דבר ולא נלחמנו. מיכה ישב על קצה הספה, והוריד לנו עולמות עליונים.

לקבלת התורה אין זמן ומקום. אין זיכרון לאור אינסוף שמגיע לאחר סיבובי הדורות הרבים, ואין חקר ליעדו. מלחמות עולם, שואה, הקמת מדינה, שגשוג לצד מלחמות. האור נגזו בקרב מלאכים שחורים וגולותיים שדבקו בו למרות הכל, לצד אחיהם שהפשילו שריוולים כדי להילחם על עצמאותם במדינת הפלא. המלאכים השחורים חיו עם האור הגנוז, שמרו עליו בגטאות ירושלים ובני-ברק, בתקווה סמויה שאחיהם יחמדו את האוצרות כאשר יכלו כל הקיצין. בעלות השחר השתרענו שלושנתו על מזרונים. אז קרה דבר שלעולם לא אשכח. התחלתי לדבר בשנתי הטרופה אל הקדוש ברוך הוא. הייתי כחולם.

התוועדות
התוועדות

הרב חיים שלום דייטש

על החתום

הפרופסור הכועס הפנה טענות אישיות נגד הרבי וחתם את המכתב. את תשובתו הפלאית של הרבי הוא החביא במגירה במשך שנים ארוכות > מפקד הלח"י שהפך לאיש שמאל קיצוני שלח טור בתנאי שיפורסם לאחר מותו, ובו התגלתה נקודת היהדות שלו > ההכנה החשובה ביותר למתן תורה, היא ההכרה בכך שיהודי הוא יהודי, עם או בלי תורה

איתו בכל זאת יושב עליו שבעה... העצמיות תמיד קשורה.

רעיתי' לעומת זאת, מבטאת קשר מתוך מודעות ומתוך בחירה, וזאת על ידי לימוד תורה. בעל התניא מפרט איך על ידי התורה אפשר להגיע למעלות עליונות, ובסוף המאמר הוא מביא את מאמר חז"ל "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו". הפשט של 'בא לכאן' הוא שאדם מגיע לעולם האמת. אבל האדמו"ר הזקן אומר, שהדגש הוא על כך שהאדם "בא", כלומר מביא את כל עצמיותו, את הקרבה הטבעית והעצמית לקב"ה, עוד לפני ש'תלמודו בידו'.

לפי האדמו"ר הזקן, מדובר על לימוד תורה כאן בעולם הזה. ההכרה מלמעלה 'אשרי מי שבא לכאן' בעצם באה לומר ליהודי - אם אתה רוצה ללמוד את התורה שלי, תבוא קודם כל אתה עם עצמיותך. תגלה את קרבת האלוקים הטבעית שלך. לימוד התורה מועיל מאוד לקרבת אלוקים, אבל רק בתנאי שהוא מגיע על גבי ההתגלות של נקודת היהדות הפנימית.

אתם יודעים שיש השלכה מעשית לכל העניין הזה - איך ניגשים ליהודי שלא נראה כל כך קרוב לקב"ה. כשמבינים שכל יהודי שייך בעצמיותו לאלוקות, מתייחסים ליהודי הזה כאחד שבאמת קרוב לקב"ה! ואם רואים שבפועל הוא מתנהג אחרת, צריך לזכור שההתנהגות שלו לא משקפת את מי שהוא באמת.

יש שליח חב"ד באוסטרליה בשם בורק. יום אחד נקלע אליהם לבית חב"ד, איזה פרופסור יהודי צעיר. כדרכם של פרופסורים שנוסעים לכל מיני מקומות בעולם לתת הרצאות הוא הגיע גם לאוסטרליה, ושם הוא הגיע לשליח וסיפר לו סיפור על פרופסור מבוגר שהוא הכיר. הפרופסור השני היה יהודי שעבר את השואה, ולא עלינו, אחרי השואה הוא התרחק לגמרי. במקור הוא בא מבית דתי, אבל אחרי השואה הוא עזב הכל, וגם נעשה ממש אנטי-יהדות.

בזמן מתן תורה התגלה הסוד הגדול שיש בכל יהודי. כשבני ישראל אומרים 'נעשה ונשמע', הם מגלים שהקשר שלהם עם הקב"ה הוא קשר מהותי, קשר שלא מתחיל מכך שאנחנו מבינים, מזדהים או מוכנים, אלא מתוך העצמיות שלנו. נשמה של יהודי קשורה באופן מוחלט לקב"ה, ומוכנה תמיד ל'נעשה'. לקיים את רצון ה'. אלא שלאדם יש גם שכל גשמי שחוצץ, שרוצה לשמוע ולהבין, ולא נותן לאמת של עצמיות היהדות להאיר.

הסוד שבכל יהודי הוא, שכל קיומו מיוסד על קשר לקדוש ברוך הוא. כשהקדימו ישראל 'נעשה' ל'נשמע', התגלתה האמת, שסטייה של יהודי מתורה ומצוות, זאת סטייה מהמציאות האמתית שלו.

אפשר לראות בבירור, שכאשר לא עלינו רואים יהודי שקצת מתרחק מיידשקייט, וההתרחקות היא בגלל פיתוי של היצר הרע, שיש בחוץ משהו טעים וטוב, בסופו של דבר נראה אותו מתהלך בעצבות. הדבר הזה בדוק ומנוסה. כמובן אחר כך הוא יתחיל לעשות כל מיני דברים בשביל לשכוח את העצבות שלו. ה' ירחם, לא פעם הוא עלול לקחת כל מיני מרעין בישין, רק כדי לרומם את מצב רוחו הירוד.

ההסבר לעצבות שלו הוא פשוט. יהודי לא מסוגל באמת לשמוח בריחוק מהקב"ה. הוא לא יכול להמשיך ולקבל סיפוק מהפיתויים של היצר, כי זה נוגד את מי שהוא. הרבה בעלי תשובה מספרים על תהליך כזה, שכך הם הרגישו.

הסוד הזה הוא הקדמה הכרחית לפני מתן תורה, בלעדיו אי אפשר לקבל את התורה. האדמו"ר הזקן קורא לזה קשר של 'אחות' שקודם לקשר של 'רעיתי', כמופיע בפסוק המפורסם בשיר השירים. הדרגה של 'אחות' שייכת לקשר הטבעי שיש לכל יהודי עם הקב"ה. 'אחות' מדבר על קשר של אח ואחות, שהוא קשר טבעי. לא צריך שום התבוננות בשביל להיות אח של מישהו. לפעמים אחים אפילו רבים, שה' ישמור, אבל בסוף, אם מישהו מהאחים נפטר, האח שרב

כשהוא היה כבר די מבוגר, הוא כתב פעם מכתב לרבי. במכתב שלו הוא כתב טענות מאד חריפות על התורה ועל הקב"ה. בסוף המכתב הוא כתב לרבי טענה אישית נגדו. הוא טען, שנגד היהודים החרדים הרגילים אין לו כעס כל כך. בדרך כלל הם אנשים בורים, לדבריו, שלא לומדים ולא יודעים מה קורה בעולם, וכך הם חיים את חייהם. אבל הרבי? הרי הרבי הוא איש מלומד מאוד! איך יכול להיות, שהרבי, בתור איש מלומד, גם הוא חי עם תפיסה כזאת פרימיטיבית ופנאטית? הוא סיים את המכתב בטון כעוס, חתם את שמו, ושלח לרבי.

לפני שאותו פרופסור נפטר, הוא קרא לפרופסור הצעיר, סיפר את כל הסיפור ואז הוסיף: "קיבלתי תשובה מהרבי, אבל במשך כמה שנים החבאתי את המכתב. עכשיו בבקשה לך תוציא אותו, ותראה מה כתוב שם". מכתב התשובה של הרבי נמצא אצלנו, והתשובה של הרבי מפתיעה מאוד.

בהתחלה הרבי הודה לו על המכתב שבו הוא שיתף אותו בכל המחשבות שלו. אבל אחר כך, הרבי לא ענה לו על אף אחת מהטענות! במקום לענות, הרבי שאל אותו שאלה מכיוון אחר לגמרי. מכיוון שהפרופסור כתב לו שהוא במקור מהעיר סג'עט, אז הרבי שאל, לאיזה משפחה בדיוק הוא שייך. עם אותו שם משפחה של היהודי הזה, היו שתי משפחות בסג'עט – משפחה אחת חסידית שהגיעה מגליציה, ומשפחה שניה הייתה משפחה של ליטאים. הרבי שאל אם הפרופסור הוא מהמשפחה הזאת או מהמשפחה הזאת, חתם על המכתב וזהו.

שני הפרופסורים קראו את המכתב, ואז המבוגר פרץ בכבי: "אתה מבין מה הרבי כתב לי? אתה יודע מה הוא עשה לי עם התשובה שלו?!", כך הוא דיבר תוך כדי בכי, "הוא הקשיב לכל הטענות שלי, ואפילו אמר תודה. אבל בסוף, הוא אמר לי דבר אחד: אחרי כל הדיבורים, אתה יודע מי אתה? אתה יהודי! היית יהודי, ותישאר יהודי, ושום דבר לא ישנה את זה! אני רק שואל אותך לאיזו משפחה בדיוק אתה שייך, אבל באמת, כך או כך, אם אתה מהמשפחה הזאת או מהשנייה, אתה נשאר יהודי!".

התשובה של הרבי, ממש תפסה את הנקודה היהודית שלו. הפרופסור הזה אמר שהוא החביא את המכתב, בגלל שהוא נבהל מעוצמת הפלא שהייתה בו. הוא הבין שהרבי כתב לו משהו שמיימי.

הרבי לא עשה לו תרגיל פסיכולוגי, כביכול דרך השאלה על השורשים להזכיר לו את ילדותו. אם היה כאן מהלך בפסיכולוגיה, אז הוא היה אולי בחלק הראשון של המכתב. כשהרבי כתב לו תודה על שהוא משתף אותו בכעסים ובטענות שלו, הוא בעצם אמר לו מראש – "אני לא צועק עליך בחזרה", וככה הוא כבר הוריד לו הרבה התנגדות.

המכתב הזה הוא ממש פלא. כל התשובה הזאת, לשאול אותו מאיזה משפחה הוא, זאת לא תשובה בנוסח הרגיל של המכתבים שאנחנו מכירים מהרבי. בכל אופן, היהודי הרגיש שהרבי ענה לו ונגע במקום הכי פנימי. אפשר לומר שכל הסיפור הוא "רבי"שע מעישה", סיפור מופת של אדמו"ר, ואז אין לנו כל כך מה ללמוד ממנו. אני לא מבין איך בדיוק פעלה התשובה של הרבי, ואצל הרבי יש רזין דרוזין ובוודאי אני לא מבין למה בדיוק הרבי התכוון. אבל הפירוש שהיהודי נתן למכתב, הוא ודאי נכון.

זוהי נקודה שהרבי דיבר עליה הרבה פעמים, ואמר אותה בפירוש ובפומבי, לא ברמזים וחסידות. הרבי דיבר כל הזמן על כך שצריך להסתכל על יהודי מצד הפנימיות שלו. הוא נשאר יהודי בכל מצב. 'אחותי' קודמת ל'רעייתי', העצמיות קודמת ללימוד, לבחירה ולמודעות, 'נעשה' קודם ל'נשמע'.

אחרי שהגמרא מדברת על הסוד של 'נעשה' ו'נשמע', היא ממשיכה את ישראל לתפוח. **התפוח מיוחד בכך שהפרי גדל לפני העלים**, לעומת שאר הפירות שאצלם קודם גדלים העלים, ורק אחר כך הפירות. בתפוח יש כוח ללכת ישר אל העיקר, למרות שזה לא לפי סדר ההתפתחות הרגיל. גם אצל יהודי, כמו אצל התפוח, העצמיות קודמת לכל. 'נעשה' קודם ל'נשמע'. בני ישראל מקדימים את העיקר. לפני כל הסבר, עולם המעשה שלנו קשור לאלוקות.

הגמרא שם מספרת על רבא, שישב ולמד תורה מתוך ריכוז עמוק מאוד. בגלל שהוא היה מרוכז כל כך, הוא בטעות פצע את עצמו. באותו זמן, עבר שם גוי שלגלג עליו ואמר לו: "אתם עם פזיז, שהקדמתם את הפה לאוזן, נעשה לנשמע, ועדיין אתם עומדים בפזיזותכם!" בעיניים של גוי, בן אדם צריך קודם כל לשמוע, ולדעת אם ההצעה כדאית. הפזיזות של עם ישראל לקבל מיד את התורה, נראית משונה, ויוצאת מהסדר הנורמלי. רבא ענה לאותו גוי, שההפך הוא הנכון: "אנחנו הולכים בתמימות, ועלינו נאמר 'תומת ישרים תנחם', אבל אצלכם הגויים נאמר: 'וסלף בוגדים ישרם'". אצל ישראל יש תמימות, כלומר שלימות. אצל עם ישראל ברור מה הסדר הנכון. הם יודעים בשביל מה נברא האדם, ולכן העצמיות שלהם מופיעה מיד. כל המשלים האלו של חז"ל, מדברים על אותו רעיון – העצמיות של יהודי קשורה לקב"ה, וההופעה שלה היא ההקדמה ההכרחית לקבלת התורה.

נתן ילין-מור, בתחילת דרכו היה מאוד ימני, והיה מראשי הלח"י, בהמשך הוא התאכזב ועבר לקצה השני. הוא היה סופר ברמה גבוהה, והיה עיתון יהודי באמריקה בשם "אלגעמיינר זשורנאל" שפירסם טור קבוע שלו. העורך הראשי של העיתון הזה היה חסיד חב"ד – גרשון גייקובסון, ודרכו הוא הגיע אל הרבי במוצאי ראש השנה.

גייקובסון הציג את ילין מור לרבי, והרבי אמר מיד: "אני קורא כל פעם את הכתבות שלך". אז הוא שאל את הרבי: "הרבי מסכים עם מה שאני כותב?" והרבי ענה לו: "**אם הייתי קורא רק מה שאני מסכים אתו, היה לי מעט מאוד מה לקרוא...**". הרבי עודד אותו להמשיך לכתוב, נתן לו כוס של ברכה, ושאל אותו מה עם היהדות (ה"ידישקייט"). ילין מור לא היה כל כך מוכן לשאלה הזאת, וענה בהתחמקות "חושבים..."

עברו שנים, ילין מור חלה מאוד, וסמוך לפטירתו הוא שלח לגייקובסון, שני טורים, אך ביקש שיפרסם אותם רק אחרי מותו. הכותרת של אחד הטורים הייתה 'מכתב מהגיהנום', שם הוא עורך מעין חשבון נפש ומספר על הגיהנום והייסורים שוודאי הוא יקבל בעולם הבא. הוא כותב איך שפתאום בתוך הגיהנום הוא רואה אור גדול, האור של הרבי מליובאוויטש, שהאמין בו למרות הכל ושאמר לו להמשיך ולכתוב למרות העמדות הבעייתיות שלו. הוא מסיים בכך שעכשיו, לאחר פטירתו, הוא ממלא את שליחותו וזכות הטור בעיתון תעמוד לו לעולם הבא.

מדהים לראות איך הוא הבין והרגיש שהרבי מאמין בו, למרות מצבו ועמדתו הציבורית, הרבי היה בטוח שהוא שייך ליהדות. יהודי תמיד נשאר יהודי, גם בלי תורה וגם בלי מצוות. ככל שהנקודה הזאת נחשפת יותר, הוא מסוגל לקבל תורה. לכל יהודי יש קשר עצמי עם הקדוש ברוך הוא, וחשיפת הקשר הזה היא ההכנה החשובה ביותר לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

אני לומד כל בוקר תורה, אבל לאחרונה אני ממש מחכה שהזמן יעבור. האם באמת "פעם אחת בצער" עדיפה על מאה שלא בצער?

הפשט של "פעם אחת בצער" הוא לאו דווקא מתוך ציפיה שהזמן יעבור, אלא מתוך עניות וייסורים חלילה. ואף על פי שיש בכלל זה גם מאמצים מתוך קושי, בוודאי אין זה לכתחילה. להפך, צריך לשמוח ולהתענג על התורה, כמו שאנו מתפללים בכל יום: "והערב נא את דברי תורתך בפינו".

העצה הנכונה היא לחפש דרכים ליהנות מן הלימוד, כך שנרצה להמשיך עוד ועוד ודברי התורה יהיו מתוקים ונחמדים לנו מזהב ומפז רב. כדאי לבקש עצות מרבותיך, מחבריך או מספרים, איך למצוא את מתיקות התורה כפי שהיא מתאימה לך. וכבר כללו רבותינו כלל גדול, שאין אדם לומד אלא במקום שליבו חפץ. ונכון שאין הכוונה לחשק רגעי שממלא איזה צורך זמני, אלא בחפץ קבוע ועמוק המתאים לאישיות בצורה רחבה ועמוקה. ובכל זאת, הכלל הגדול הזה הוא השער והמפתח להאהיב את התורה עד שנרצה להוסיף בה עוד ועוד.

למה חביבים דברי סופרים יותר ממינה של תורה?

מפני שעומק החיבור והאחדות שבין הדוד והרעיה, החתן והכלה, מתגלה על ידיהם. התורה שבכתב היא תורה אלוקית שניתנה לנו משמיים והיא עליונה מכל ענייני עולם הזה. ויחד עם זאת, הקשו המלאכים על הקב"ה מדוע הוא נותן תורה לבשר ודם, אך הקב"ה רוצה לתת אותה דווקא לישראל עמו.

עומק הנתינה לא נועדה שתהיה לנו התורה כזרה מבחוץ, אפילו אם הזרות היא מפני אלוקיותה ועליונותה, אלא כדבר שחי מבפנים, חיי עולם שנטע בתוכנו. נטיעה שנותנת פירות מתוך המפגש שבין הדוד והרעיה בשעת לימוד התורה.

על ידי התורה נעשים הקב"ה וישראל אחד באופן הנפלא ביותר שאין אחדות כיוצא בה. כשמתגלה התורה בתוכנו, וישראל לומדים את התורה ומחדשים בה על פי דרך האמת מדעתם, חביבים הדברים אפילו יותר מהתורה כפי שהיא נמצאת עדיין בעליונותה, טרם ירדה להפרות את נשמות ישראל.

האם אפשר להיות עובד ה' מתוך רוגע ומנוחה?

על זאת יתפלל כל חסיד: "בנאות דשא רביצני, על מי מנוחות ינהלני", ובוודאי עיקר עבודת השם נעשית מתוך מנוחת הדעת. ואדרבה, אומר מרן הרב קוק שאין שום אפשרות למנוחת הנפש אלא בדבקותה בה' יתברך, מפני שכל פגם בעבודת ה' ובדבקות בו יוצר קרע בין ההתנהגות החיצונית לבין העצמיות של הנפש. זהו הגורם לחוסר השקט וחוסר המנוחה של האדם, ועל כן מקום מנוחתו הוא רק באלוקים.

דוגמה לדבר הביא דוד המלך - שההלילא שלו בשבועות ודמותו יכולה לסמן לנו דרך בקבלת התורה - באומרו "כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי". מי שמתבונן בילד שסיים את סעודתו לאחר שאמו האכילה אותו וטיפלה בו רואה שאין דבר שמציק ומפריע לו, והוא מניח את ראשו במנוחת דעת מתוקה ורכה. שום דאגה וצורך לא טורדים את מנוחתו, שהרי הוא תינוק שכל צרכיו וענייניו מוטלים על אמו ולא עליו. זוהי הדוגמה לעומק מנוחת הדעת שרק עובדי ה' הגדולים כדוד המלך זכו לה. אך כולנו מתפללים מזמירותיו של דוד וחפצים גם אנחנו להגיע לאותה שלוה, מתיקות ואוהו בטחון גמור בה'.

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 info@qarov.org • קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

130 משכחות כבר הצטרפו להצלחה,
עכשיו תורכם!

רוכשים דירה בבית אל ומקבלים
4,000 ₪ בחודש
דמי שכירות מתנה עד לאכלוס
דירת 5 חדרים החל מ-1,380,000 ₪

בואו
לבקר בדירה
לדוגמא

072-3902651

אבני דר
יזמות והשקעות נדל"ן